

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

CHỦ NHIỆM
NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

thiếu nhi

CHỦ BIÊN
NHẬT TIẾN

73

CHƯƠNG TRÌNH SINH HOẠT NGÀY CHỦ NHẬT 14-1-1973

● Tuần này, thay vì sinh hoạt ở tòa soạn, chúng ta sẽ sinh hoạt ngoài trời tại Sở Thú Saigon.

Địa điểm tập trung : Cửa viện Bảo Tàng (sẽ có người hướng dẫn tới nơi sinh hoạt).

Thời gian : từ 8g30 tới 11 giờ

Ghi chú : 1) Nhớ mang theo thẻ Gia Đình Thiếu Nhi.

2) Ban ĐHTU sẽ chịu trách nhiệm trông nom các em trong suốt thời gian sinh hoạt tại trại, ngoài trừ thời gian các em di chuyển đi và về, cũng như những buổi sinh hoạt tại tòa soạn.

● Thư viện GĐTN sẽ đóng cửa kể từ ngày 14-1-73 và sẽ đón tiếp các em trở lại vào ngày 18-2-73. Trong thời gian thư viện đóng cửa, nhân viên tòa soạn và các em đều cần phải giúp đỡ gia đình, dọn dẹp nhà cửa để đón Xuân. Vậy chúng ta sẽ họp mặt đầu năm vào ngày 18-2-73, nhân dịp đó, chúng ta sẽ chúc mừng năm mới nhau luôn thể.

GIẢI ĐÁP ĐỒ VUI SỐ 71

Câu trả lời đúng là :

1) Là một người con hiếu thảo, khi ba má la oan, ta phải ngồi nghe.

2) Anh ta cứ việc đi.

3) Bạn là cái giỏ rác.

Em nào trả lời là «Phu quét đường» cũng được coi là trúng.

Trong tất cả các bài gửi về, chỉ có ba em đáp trúng, đó là :

1) Huy Quang, 19 Trần quang Diệu Saigon.

2) Đỗ mạc Lô, 220/150/35 Trương minh Giảng Saigon 3.

3) Trần thiếu Duy, 1 Phan đình Phùng, Đà Nẵng.

DANH SÁCH QUÍ VỊ MUA BẢO DÀI HẠN

Linh Mục Giám Đốc Tiểu chủng viện Thánh Gioan, hộp thư 138, Đà Nẵng, một năm, từ 72 tới 121 — Linh Mục Hoàng quang Hải, Tiểu chủng viện Thánh Gioan, hộp thư 138, Đà Nẵng, một năm, từ 72 tới 121 — Cô Đoàn Minh Thoa, Saigon, nửa năm, từ 65 tới 89 — Bà Võ thị Kim Huệ, Saigon nửa năm, từ 65 tới 89 — Ông Trần văn Tâm, Chợ Lớn, một năm, từ 71 tới 120 — Cô Vũ thị Loan Anh, 389C Võ di Ngụy, Phú Nhuận, một năm từ 72 tới 121.

Bài nhận được từ ngày 1-1-73 đến hết ngày 6-1-73 của các em :

Kim Yến, Hồ thị Nguyệt Thanh, Phi Thừa, Võ hồng Thu, Hoàng Liên, Ai Minh, Như những Sương Trinh, Lê băng Linh, Hùng Vỹ, Hoài Ngọc, Huy

Phượng, Vương Hội, Rong lá Mơ, Huỳnh tấn Hậu, Ai diên Thủy Trang, Vi Quế, Lưu Linh, Như những Bông Trinh, Thiên Lý, Lê Giang, Bắc Phú, Hào Hoa, Diễm Phượng, Duy Hoàng, Phạm Liên, Đông Xuân, Văn xuân Việt, Hoàng văn Hên, Đặng ngọc Khoa, Văn xuân Thủy, Rong Biển, Văn lý Vương, Trịnh công Truyền, Hạ Hoa, Nhật đoá Vân, Tin Tâm, Lê ngọc Trúc, Đồng Thảo, Phan anh Dũng, Trần nguyên Thanh Trúc, Mậu Đoa, Thục Ngân, Trần thành Quan, Thúy Nga, Đ.T.M.C, Đào trung Hưng, Kiều Loan, Đông T.V, Trịnh thiên Vũ, Quách tú Hòa, Hoa Nhì, Nguyễn quốc Khánh, Hoài Ngọc, Nhật Nam, Trần văn Đệ, Phi khanh, Sa Mạc Linh, Hoàng Thiên Nga, Vũ Khoa, Minh Luân, Đặng sử Nghĩa, Cam Tông P2XT, Quế Em,

BÀI DỰ THI SÁNG TÁC (tt)

396, Kỷ niệm một buổi học, Bê Bê — 397, Ngày truyền thống, Nguyễn hoàng Giang — 398, Cuộc thi hùng biện, Nguyễn hoàng Giang — 399, Niềm sung sướng, V. San — 400, Vọng về kỷ niệm, Nguyễn hoàng Giang — 401, Thăng Vũ, Tô hoàng Ngân — 402, Chú bé và một năm học, Đông Yên — 403, Tâm mắt vinh quang, Acorsier Sa — 404, Giản hờn, Hoàng Thanh — 405, Cảnh đẹp quê hương, Tố ty Hoa — 406, Về thăm trường cũ, Hoàng Vinh — 407, Thi sĩ zero, Thiên Nam — 408, Làm quen, Thiệp Nam — 409, Tuổi học trò, Nguyễn anh Dũng.

DỰ THI THƠ

258, Như nước trong nguồn Xuân Dung, — 259, Tình ca không tên, Xuân Dung — 260, Phượng vĩ, Thiên Nam — 261, Thương mẹ, Thiên Nam — từ 261 đến 269 của Lương văn Hòa — 270 Tuổi học trò, C.T — 271, Ngày thơ, C.T — 272, Buổi học đầu đời, Phạm Thừa — 273, Một ngày vu vơ, T.V.H — 274 Ông cha nghĩa mẹ, T.V.H — Từ 272 đến 281 của Nguyễn trường Anh — 285, Bé mơ, Bê Bê — 286, Kỷ niệm đã qua, Đinh đức Lý — 287, Đánh mất kỷ niệm, Đinh thi Kim Mến — 288, Tuổi mười ba, Nguyễn hoàng Giang — 289, Thế giới học trò, Nguyễn hoàng Giang — 290, Văn thơ cho Bà, C.T — 291, Áo nhà ngày xưa, C.T — Từ 292, đến 297 của Trần thị Thắm Mỹ — Từ 298 đến 300 của Phạm Hi Hi — 301, Tuổi học trò qua bốn mùa, Băng Khuê — 302, Vọng kỷ niệm, Diễm Phượng — 303, Chơi tem, Lê thanh Bình — 304, Cúp cua, Lê thanh Bình — 305, Đời sống học sinh Nguyễn tiến Dũng — 306 đến 312 của Khiếu quốc Việt — 313, Đêm mưa, Thụy anh Vũ — 314, Dừng bước, Phong Van — 315, Trong kỷ niệm, Diễm Phượng — 316, Đông, Diễm

Phượng — 317, Thăm mái trường xưa, Diễm Phượng — 318, Tuổi hồn nhiên, Bửu Huy — 319, Bể học, Bửu Huy — 320, Những bông hồng dâng Mẹ, Thiên Nam — 321, Em thương, Bích Diễm — 322, Cúc trắng, Bích Diễm — 323, Nhớ thầy, Phương Ba — 324, Phượng, Thanh Châu — 325, Tuổi trẻ và quê hương, Thanh Châu — 326, Thuở học vỡ lòng, Mai văn Phụng — 327 đến 329 của Rong lá Mơ — 330, Thầy, Vương Hội — 331 đến 339 của Tố ty Hoa — 340, Buổi đi học, Phạm Liên — 341, Bạn bè, Phạm Liên — 342, Tuổi học trò, Dương thanh Minh — 343, Cô giáo em, Rong Tim — 344, Gờ ra chơi, Rong Tim — 345 đến 347 của Diễm Phượng — 348 đến 350 của Ng. thi Mỹ Hảo — 351 đến 357 của Hùng Vỹ — 358 đến 362 của Nguyễn ngọc Thành — 363, Hồi tưởng, Trịnh công Truyền — 364, Máu ước mơ, Mai hồng Nam — 365, Xa mờ, Huỳnh tuyết Phượng — 366, Xui, Phạm đức Văn — 367, Ghé thăm thầy và 368, Qua trường cũ của Lê thanh Bình — 369, Xóm em, Quế Em — 370, Làm quen, Vũ Khoa.

NHÂN CHUNG TẤT CẢ CÁC EM

1— THIỆP XUÂN

Nhân dịp xuân về tòa soạn đã cho in 4.000 tấm thiệp xuân để gửi về chúc tết toàn thể các em trong gia đình Thiếu Nhi.

Qua đường Bưu điện đôi khi, có thể thất lạc, vậy em nào không nhận được thiệp xuân, xin coi đó là ngoài ý muốn của tòa soạn, các em nhé.

2 — TIN VỀ G.Đ.T.N

Sau đây là địa chỉ các ban đại diện lâm thời của GĐTN tại các tỉnh. Mong các em liên lạc với nhau để tỏ tình gia đình thân ái.

Tam Kỳ : Lương văn Bình 514 đường Phan Chu Trinh.

Tây Ninh : Mai Thị Mọn, B1/2 Trâm Vàng, Hiếu Thiện.

Gò Công : Trần Hiếu Liên, PI 3/2 Huyện Ngươn.

Đà Nẵng : Mừng Hoang Vu, 123 Hoàng Diệu.

Đà Lạt : Phù Chi Hoàng, lớp 12, La San Dran số 1 Bà Đa Lộc (nếu là ngày nghỉ, các em tới 69 Duy Tân, Đà Lạt).

Nha Trang : Lê thị Kim Thu, 80 Yersin,

Biên Hòa : Uyên Thụy Phương 189/50 Phan Đình Phùng.

Tòa soạn sẽ gửi về mỗi chi nhánh 50 thiệp chúc tết để các em đại diện trường gửi tới quý vị giáo sư cố vấn và thân hữu của GĐTN, các em sốt sáng thi hành công tác nhé.

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

THIỆU NHI

Tòa Soạn : 159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Sài Gòn — Đ.T. 42152

Cơ Sở phát hành : 62 Lê Lợi Sài Gòn — Đ.T. 20.348.

Chủ Nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ Biên : NHẬT-TIẾN

Năm thứ ba — Số 73 — ngày 14-1-1973
Giá: 50 đ

MỤC LỤC

● Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn Hùng Trương 1 ● Năm châu bốn biển 2 ● Truyện ngắn : Đi thăm tù nhân Bảo Sơn dịch 3 ● Phóng sự : Trại sinh hoạt bổ túc của Ban Điều Hành Trung Ương GĐTN của Nhật Tiến 6 ● Sáng tác của em : Con mèo của bé của Khiếu quốc Việt 20 ● Cuộc thi sáng tác : Phục thù của Thảo Cầm 21 ● Cuộc thi thơ : trang 21 ● Siêu thị hoa hồng do Đinh Gô phụ trách 9 ● Bướm muôn màu 12 ● Bướm trong vườn 19 ● Suy tầm : Bướm bướm và chất Plastic của Văn Trung 10 — Làm thế nào để bắt một con đại xà của Văn Trung 26 — Vượt Đại Dương bằng xương của Đỗ thị Ngọc Bích 28 — Con Hà Mã của Đặng Hoàng 29 ● Trang kỹ thuật : trả lời thư tín của Bình Electronic 23 ● Giải trí : Ô chữ — Đố vui — Đố vui có thưởng 8 ● Trò chơi, Ảo thuật 13 ● Vườn hồng : Suối mát của Đỗ Phương Khanh — Chị ơi của Mai Loan 17 — Tay ngọc bên bếp hồng của Huỳnh Chúc 17 ● Tranh vui : Tí Xiu qua ống kính Bác Sáu Râu của Nguyễn Tài 31 ● Tranh phim : Tin Tin và Đạc vụ than đá 14 — Cùng đi với Từ Thần của Nguyễn Tài 24 ● Truyện dài : Chiếc vương miện cần ngọc của Conan Doyle 30 — Đôi bạn giang hồ của Phan Khương Thái 31 — Thuở mơ làm văn sĩ của Nhật Tiến 32.

TRANH BÌA CỦA VI VI
THẾ GIỚI CỦA BÉ

Thư Chủ nhiệm GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Một em ở Vũng Tàu đã viết đến chúng tôi : Bác thường hay khuyên dạy chúng cháu nên ăn ở hiền lành, giúp đỡ mọi người. Nhưng gia đình cháu quá thiếu thốn, nghèo nàn, chúng cháu không lo nổi cho đời sống riêng của chúng cháu thì làm sao chúng cháu có thể giúp đỡ người khác được. Cháu có nghe người ta thường nói : No nên phật, đói nên ma, thưa bác, câu này có ý nghĩa thế nào, mong bác giải thích giúp chúng cháu.

Các em thân mến,

Sự no, đói, giàu, nghèo ảnh hưởng rất nhiều cho đời sống chúng ta.

Câu tục ngữ trên cho rằng khi chúng ta được no ấm, dư giả, giàu có, tương mạo chúng ta được đẹp đẽ, vui tươi, lòng dạ chúng ta hiền lành, tử tế, chúng ta có thể làm những việc từ bi, bác ái, giúp đỡ mọi người, như đức Phật, còn một khi bụng chúng ta đói, gia đình chúng ta nghèo túng, quá thiếu thốn, mặt mày chúng ta chắc dơ dáy, khó coi, chúng ta không làm được điều lành, có khi trở nên tàn ác, như ma quỷ.

Đành rằng, khi chúng ta sống đầy đủ, no ấm, chúng ta không còn thèm muốn như khi chúng ta từng thiếu, chúng ta không phải nghĩ đến việc tranh đấu cho miếng ăn của chúng ta, chúng ta không cầu những mảnh khoé để tranh sống, chúng ta có đủ phương tiện để làm việc thiện, có đủ bình tĩnh để thương người và giúp người, nhưng cũng không phải hễ ai được dư giả là thương người đâu. Có người càng no đủ, họ càng tham lam.

Trái lại, biết bao người sống thanh bạch, bao người thà chịu sống thiếu thốn, khổ sở để giữ vẹn khí tiết, gia phong, liêm tốt. Chúng ta cũng thừa hiểu sự đói rách có thể sai khiến dễ dàng chúng ta làm những việc không hay, những việc làm liều, vì một khi chúng ta đói, chúng ta không còn đủ nghị lực, chúng ta có thể mất hết lương tâm. Chúng ta hoan nghênh lòng tử tế, bác ái của kẻ no đủ, giàu sang, nhưng chúng ta lại càng khâm phục những người nghèo túng có từ tâm dám chia xẻ cơm áo cho những người cùng chung cảnh ngộ.

Các em thân mến,

Chúng tôi mong rằng các em sau này sẽ cố gắng để khi các em no, các em «nên phật», mà khi các em đói, các em cũng «nên phật», dùng với câu châm ngôn: Đói cho sạch, rách cho thơm.

Các em cũng nên nhớ rằng không phải chỉ khi nào chúng ta no đủ, giàu có chúng ta mới làm việc thiện được. Việc nghĩa cũng đáng quý, khi chúng ta làm những việc nhỏ nhất xung quanh ta, vừa với tầm tay chúng ta, trong âm thầm, như dẫn người mù qua đường, nhặt vỏ chuối, miếng chai vứt trên đường để tránh cho người bộ hành khỏi trượt té, đứt chân, hay chăm sóc người tàn phế, tật nguyền.

Ngày xưa, thời Tam quốc, Lưu Bị trước khi mất đã dặn dò con: «Các con! Chớ thấy điều ác nhỏ mà làm. Chớ thấy điều thiện nhỏ mà không làm. Có hiền có đức mới được lòng người ta...» Việc thiện không phân biệt lớn hay nhỏ, mà chỉ là VIỆC THIÊN được hành động bởi LÒNG TỪ THIÊN mà thôi.

Thân mến,
NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

NĂM CHÂU BỐN BIỂN

Anh: Ông già Noel... chịu chơi

LIVERPOOL 4-12.— Bé Susan Weller sáu tuổi không có tiền mua tem gửi thư cho ông già «Noel» bèn vẽ hình một con tem, ngay phía trên bao thư.

Sở bưu điện địa phương vẫn tiếp nhận lá thư và trao lại cho tiệm đồ chơi của ông Jin Gilmore.

Ông Gilmore là một người rất thích trẻ nít, nên cho biết ông sẽ gửi một món đồ chơi đẹp lại cho em Weller và giữ cái tem thư quý giá và «độc nhất» trên thế giới làm kỷ niệm.

**Phi: Đồng hồ mới chỉ giờ
khắp nơi trên thế giới**

MANILA 4-12.— Bộ thông tin tại Malina hôm chủ nhật loan báo 1 người Philippines được cấp bằng sáng chế tại Philippines và Hoa Kỳ về

việc ông sáng chế một loại đồng hồ có thể cho biết giờ ở bất cứ nơi nào trên thế giới.

Đồng hồ này, do Gregorio Guinto, 68 tuổi sáng chế là một dụng cụ đo thời gian, gồm hai mặt tính giờ tại các nơi trên địa cầu bằng những phương pháp điện tử.

• Sửa soạn trong 5 tuần lễ, ẩn loát trong 18 ngày, tòa soạn long trọng thông báo với các em :

THIẾU NHI SỐ TẾT QUÝ SỬU

Sẽ phát hành toàn quốc ngày 19-1-1973 tức 16 tháng chạp Ất L. Xứng đáng là một Giai Phẩm Văn Nghệ độc đáo, tràn ngập bài vở đặc sắc, vui tươi, lành mạnh, bổ ích đem lại nguồn vui cho mọi gia đình trong suốt mùa Xuân.

Với sự góp mặt của:

MINH QUÂN — Nữ Nghệ Sĩ KIM CƯƠNG — ĐỖ-PHƯƠNG-KHANH — HẠ LIÊN — ĐỖ THI THUẤN — NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — VŨ HẠNH — TRẦN DẠ TỪ — NHẬT TIẾN — PHAN KHƯƠNG THÁI — VŨ VĂN VIỆT — ĐẶNG HOÀNG — VĂN TRUNG — HUY YÊN — NGUYỄN HÙNG TRÁC — BÁCH KHOA BÌNH ELECTRONIC — NGUYỄN BÌNH TOÀN

Họa sĩ VI VI * Họa sĩ NGUYỄN TÀI

Và một số đông các cây bút đang lên trong Gia Đình Thiếu Nhi

Tất cả đóng góp thành một nội dung phong phú:

THƠ — VĂN — NHẠC — KỊCH — HỌA — KHÁO CỨU — SỬU TÂM — ĐỒ VUI — TRÒ CHƠI — THỦ CÔNG — ẢO THUẬT

• ĐẶC BIỆT: CUỘC THI GIẢI TRÍ NGÀY XUÂN

(dành cho cả gia đình các em cùng tham dự)

* Bìa hết sức rực rỡ của VI VI

* Dầy 64 trang — Giá phổ thông 100đ

CÀ REM... NGỪA LAO!

LA HAVANE (CUBA).— Cà rem vốn là sở thích của các thiếu nhi trên thế giới. Năm được nhược điểm này, các nhà y khoa đã nghĩ ra một sáng kiến ngừa lao cho trẻ em rất kỳ diệu. Đó là thay vì đề con nít ra bắt chích thuốc ngừa, người ta đã pha thuốc chủng ngừa, vô cà rem sô cô la, hay va ni đề phát cho học sinh. Các trường ở Lahavane đã bắt đầu thực hiện sáng kiến này. Dĩ nhiên là các thiếu nhi đã chiều cổ tận tình.

THUỐC... NHỚ!

MONTREAL (Gia Nã Đại).— Hai bác sĩ, sau ba năm nghiên cứu đã phát minh được một loại thuốc kỳ diệu dành cho người lớn tuổi. Dùng thuốc này vô, người lớn có thể nhớ lại hầu hết quá khứ của họ đã chìm sâu trong dĩ vãng. Nhiều người đã thử xài thuốc này. Kết quả 50 phần trăm công nhận là rất có hiệu nghiệm.

ĐI THĂM TÙ NHÂN

• Nguyên tác của : Ignazio Silone

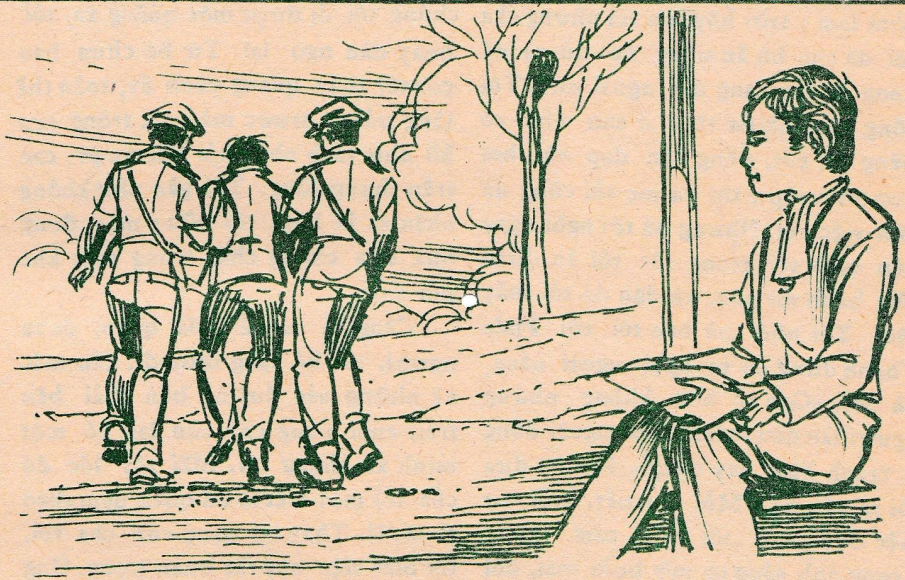
• Bản dịch của : Bảo Sơn

IGNAZIO SILONE nguyên tên là Seconde Tranquilli, Tranquilli là yên, nhưng đời ông chẳng lúc nào được gọi là yên cả. Mồ côi từ năm 14 tuổi, cha mẹ bị chết trong một trận động đất, ông trở thành một đảng viên cộng sản để chống lại chủ nghĩa phát xít ở Ý Đại Lợi trong những năm 1920. Thoạt tiên ông lấy bí danh là Ignazio Silone để hoạt động; nhưng công lao của ông đã không được các đồng chí đếm xia tới lại còn tố cáo ông, khiến ông phải trốn sang Thụy Sĩ năm 1931. Hiềm dãi tâm của cộng sản ông ly khai cộng đảng. Sau chiến tranh, ông trở thành một nhà văn nhà báo nổi tiếng ở Ý, tuy nhiên ông hết sức tránh xa chánh trị, «Visit to a Prisoner» (Đi Thăm Một Tù Nhân) là một truyện tiêu biểu của ông trình bày cuộc sống cùng khổ của người làm ruộng nước Ý, không những nổi cực nhọc mà cả kết quả của nó nữa: ấy là sự nảy nở cảm tình đối với người đồng hương. Câu bé trong truyện này đã học được cách nhìn một «kẻ tội phạm» khác với cách phê phán của xã hội thay vì coi đó là một tù nhân, cậu chỉ thấy đó là một người đồng hương đang cần sự giúp đỡ của kẻ khác, của cậu.

Tôi theo dõi họ đi từ đằng xa tới mỗi lúc một to lớn rõ ràng thêm trên con đường đất bụi vắng lặng — hai cảnh binh đi kèm hai bên một người bị xích tay, quần áo rách rưới, chân không giày đi lầy bầy bước thấp bước cao như mọi da đỏ khiêu vũ. Có lẽ anh ta bị thọt ngay từ khi lọt lòng mẹ hoặc vừa bị thương ở chân. Bị kèm giữa hai «cây trụ của Luật Pháp» mặc đồng phục xám như đi đưa ma trong ánh nắng gay gắt mùa hè, anh ta làm tôi nghĩ tới một con thú bị bắt trong một đường mương, lấm dất lem luốc cổ vùng vẫy dề thoát thân. Trên lưng anh ta đeo một cái bọc không biết trong đựng vật gì phát ra một âm thanh nhịp theo bước chân của anh ta nghe như tiếng ve sầu.

Lúc đó tôi đương ngồi ở trước cửa nhà với cuốn sách tập đánh vần trên đùi, ra sức vật lộn với những chữ mẫu âm và phụ âm, thì thấy con người vừa đáng thương vừa khôi hài ấy đi tới chẳng khác gì một trò giải trí bất ngờ làm cho tôi cười lên khúc khích. Tôi quay nhìn xung quanh xem có ai cùng chia xẻ cái trò vui ấy không thì thấy cha tôi ở trong nhà lẽ bước đi ra.

Tôi vừa cười vừa nói: «Ba coi kìa buồn cười không?» Nhưng cha tôi nghiêm mặt lườm tôi một cái, vẹo tai tôi xoay đi một vòng rồi lồi vào

phòng ông. Chưa bao giờ tôi thấy cha tôi giận tôi như vậy.

Tôi vừa xoa tai vừa hỏi: «Con có làm gì lắm lỗi đâu.»

«Không bao giờ con được chế giễu một tù nhân. Không bao giờ, nghe không!»

«Vi lẽ gì ạ?»

«Vi người ta không thể tự vệ được và con biết đâu, rất có thể người ta vô tội. Vì đâu sao đi chẳng nữa, người ta cũng là người đáng thương.»

Cha tôi chỉ nói có vậy rồi bỏ ra khỏi phòng, để một mình tôi đứng ngẩn ngơ với một mối băn khoăn mới lạ. Mẫu âm và phụ âm với những liên quan khúc mắc giữa hai thứ chữ ấy không còn làm cho tôi thích thú nữa.

Tối hôm đó, thay vì thức giục tôi

đi ngủ như thường ngày, cha tôi đã làm một việc khác thường: ông đưa tôi đến Trung Tâm Cộng Đồng. Nhưng đáng lẽ theo thói quen đến đứng gần với bạn bè ở Phòng Hội Tương Trợ thì ông lại tới ngồi vào một bàn kê ở vỉa hè tiệm Cà Phê Tao Nhân là một nơi có nhiều nhân vật thượng lưu trí thức tới ngồi hóng mát sau một ngày nóng bức. Ông Chánh án Tòa Tỉnh ngồi ở bàn bên cạnh đương nói chuyện với một ông bác sĩ. Cha tôi quen với thân ông Chánh án, gật đầu chào ông xong hỏi:

«Người đàn ông bị bắt hồi sáng phạm tội gì vậy?»

Ông Chánh án đáp: «Ăn cắp».

Cha tôi hỏi thêm: «Người ở đâu tới? Có nhà cửa gì không? Hay mới

thất nghiệp ?»

Ông Chánh án nói : «Hắn làm việc ở xưởng gạch và hình như ăn cắp gì của chủ ấy. Thế ông có bị nó ăn cắp gì không ?»

Cha tôi nói : «Kề cũng lạ. Gặp hắn đi chân không, quần áo rách rưới tôi có cảm tưởng như hắn bị người ta ăn cắp hơn là hắn ăn cắp của người ta.»

Mấy năm sau, tôi được cha tôi cho đi theo sang quận Phúc Thạnh lần đầu tiên. Đó là «một biển cổ lớn» đối với tôi. Tôi thấy mình bỗng lớn hẳn lên. Cha tôi đánh thức tôi dậy sớm lắm ; trời hãy còn tối nhưng cha tôi đã cho bò ăn uống no đủ và đã đóng xe sẵn sàng đợi ngoài cửa. Tôi cũng ngạc nhiên thấy ở sau nhà có tiếng dẹt cửi, tiếng bàn đập và thoi đưa rầm rập : thì ra mẹ tôi cũng đã làm việc rồi. Nhưng bà tới ngồi ngay bên cạnh tôi trong lúc tôi ăn điểm tâm bánh mì sữa, và dặn dò tôi mấy câu. Tôi nhớ bà bảo tôi tới Phúc Thạnh đừng có ra ngồi ngoài nắng, bà nói : «Con có biết không những người lần đầu ra làm việc ngoài đồng ít tránh khỏi say nắng.» Rồi bà đưa tôi ra tận xe. Mỗi chỉ tiết, mỗi sự việc đều làm tôi rung cảm thêm. Trong ánh sáng tờ mờ buổi mai, đôi bò mộng to lớn, những đồ vật cồng kềnh chất trên xe (nào cây bừa, nào bao cỏ, giỏ để ăn đường, nào hũ nước, hũ rượu...) và không ngờ cả con gà trống mãi lúc nó gáy lên tôi mới biết là có nó, tất cả những thứ đó hình như báo cho tôi biết trước đời sống ở nơi mà tôi sắp được phép tới. Chúng tôi phải đi sớm như vậy là vì miếng đất của chúng tôi ở xa trên mười cây số gần tới trung tâm quận Phúc Thạnh, và chúng tôi — hai cha con tôi và bò phải đi làm sao đến đó trước khi mặt trời mọc thì đỡ khổ hơn.

Ái cũng biết là đi xe bò khó có thể nhanh hơn người đi bộ : nhưng lại hợp với tâm trạng tôi, một đứa trẻ lần đầu tiên được phép tham dự vào công việc của người lớn. Tôi để ý ngắm những người nhà quê đi

thành đoàn hoặc trước hoặc sau chúng tôi và tôi bắt chước họ cố giấu những tính tình và ý nghĩ của mình đi. Tôi để ý thấy ngay giữa bạn bè thân thích với nhau họ cũng chỉ khẽ gật đầu chào nhau một cái rồi thôi. Có lẽ vì hôm đó là ngày đi làm đi ăn chứ không phải ngày hội hè giỗ tết. Ngay cả cha tôi cũng trầm ngâm im lặng, thỉnh thoảng mới nói một tiếng với tôi, nhưng tôi không quan tâm, và đó cũng là bằng chứng cha tôi không còn coi tôi là con nít nữa. Một điều tôi bất ngờ khám phá ra là quang cảnh làng tôi sau khi chúng tôi đi được một quãng xa, tôi quay đầu ngo lại. Từ bé chưa bao giờ tôi thấy quang cảnh ấy, toàn thể làng trải ra trước mắt tôi trông tựa hồ như tách rời khỏi tôi, vượt cao trên thung lũng. Tôi gần như không nhận ra là làng tôi nữa : một đồng nhà cửa chồnh chất trong một khe núi trọc.

Càng đi xa về phía quận, đoàn người, xe, bò càng thưa đi, tản mát về những nẻo đường bên phải bên trái, cuối cùng chỉ còn lại có một mình xe chúng tôi. Mãi tới lúc đó cha tôi mới biết là đã quên đem theo thuốc lá. Thấy bộ dạng của cha tôi, tôi biết việc này rất quan trọng. Ông làm sao có thể sống qua một ngày trong cái không khí nóng bức của đồng ruộng mà không có thuốc hút ? Ngay đến những nông phu nghèo nhất cũng không thể chịu được cảnh thiếu thuốc suốt ngày như vậy.

Mặt trời đã mọc và chúng tôi đã đi già nửa đường nên không thể tính truyện quay trở về lấy thuốc được. Tôi đến khờ sở cứ phải nghe cha tôi nhắc đi nhắc lại mãi một câu : «Từ xưa tới giờ mình chưa bao giờ quên đem thuốc đi cả, chưa bao giờ, thực thế.» Như vậy có nghĩa là lỗi tại tôi sao ? Tôi sợ vô cùng. Cái ngày đáng ghi nhớ nhất đời tôi bỗng bị một lớp mây đen làm cho u ám. Tới ruộng nhà, cha tôi tháo bò ở xe ra buộc vào ách cây, không nói không rằng, mà cũng chẳng thèm ngo tôi

một cái. Suốt dọc đường cái quan dài hai bên trồng bạch dương và cả những thửa ruộng chữ nhật nối tiếp xung quanh ruộng chúng tôi đều vắng tanh vắng ngắt, không một bóng người ; và lại cũng khó có hy vọng gặp được một người quen nào sẵn lòng nhường lại thuốc lá của họ cho cha tôi.

Khi sắp sửa thúc bò cày ruộng thứ nhất, cha tôi bảo tôi :

«Này cầm lấy mười đồng, ra kia xem có ai đi qua có thuốc lá hay thuốc bảo thì cố năn nỉ người ta để lại cho.»

Trời đã nóng, và chắc chẳng còn ai đi qua đi lại vào giờ này nữa. Cha tôi cởi áo ngoài, cầm gậy thúc bò, giọng cáu kỉnh. Tôi buồn lúi thúi đi ra lạch ngồi trên bờ cỏ. Con lạch nhỏ ngăn đường cái với ruộng. Tôi quay lại nhìn cha tôi đương cong lưng đẩy chiếc cây sau hai con bò, đi từ đầu ruộng tới cuối ruộng, quay trở lại rồi lại đi nữa, cứ thế đào những luống đất trộn rạ đốt cháy đen. Ông cầm cùi cây, bước từng bước đều chậm chạp, trông khi mặt trời bắt đầu thiêu đốt. Không có lấy một ngọn gió, những hàng bạch dương phân ranh các thửa ruộng đứng im phăng phắc, mặt nước bùn trên con lạch hình như nước tù hãm không chảy. Tôi ngồi trong bóng mát mà còn nóng bức khó chịu, gần như muốn ói và ngất ngư buồn ngủ khiến tôi có ý nghĩ biết thế này thà mình cứ ở nhà thì còn hơn. Đến gần trưa, bỗng có tiếng cha tôi gọi làm tôi giật

này người, tỉnh dậy. Một người cười la đương dùng đinh đi trên đường cái về phía chúng tôi. Cả người lẫn vật hình như đi trên một đám mây đầy đặc bụi mà vỏ la cuốn bốc lên khiến người ta không trông thấy vỏ nó đâu. Tôi vội chạy tới người cỡi la, giơ cho người ấy thấy đồng tiền và đề nghị ngay việc mua bán, tôi trở cho người ấy thấy cha tôi đương đứng ngừng lại ở giữa một luống cây dờ dang.

Người ấy đáp: «Tôi chỉ còn có mỗi một điều thuốc hút dở.»

Tôi vừa bước theo bên cạnh con la, vừa nói: «Không sao. Ông cứ cầm lấy tiền và đưa cháu điều thuốc — ồ, ông giúp cháu, đừng từ chối, đi ông.»

Người ấy hỏi: «Vì lẽ gì tôi lại phải đi suốt ngày không được hút lấy một hơi thuốc lá? Chẳng lẽ ba cậu là người tốt hơn tôi sao?»

«Không, thưa ông cố nhiên là không phải như vậy. Chỉ vì ba cháu bức mình khó chịu vì không có thuốc hút nên cả ngày chẳng chịu nói năng với ai một lời.»

Người cười la hỏi vặn lại: «Ông ấy khó chịu đến thế kia ư? Ông ấy tự cho mình là ông gì vậy?»

Tôi cứ chạy theo bên cạnh con la, nhưng tôi đã bắt đầu thất vọng. Tôi phải làm sao bây giờ để có thể mua được điều thuốc đang hút dở kia? Tôi đưa mắt nhìn van lơn người cười la; ông ta nhìn lại nhưng vẻ mặt lạnh lùng, tuy nhiên tôi thấy hình như giấu ẩn một ý nếu không phải là chế nhạo thì là thương hại; nhưng tôi không quyết định được ý nào đúng. Từ trước ở quanh xóm tôi chưa từng thấy người nào mà lại gầy gò, da dẻ nhăn nheo cháy nắng như ông ấy.

Tôi nói: «Trong giỏ cháu có một thức ăn, nếu ông muốn, ông có thể lấy hết phần của cháu. Trong hũ lại có ít rượu nhà cất lấy ngon lắm. Ông ơi, ông hãy ngừng lại một chút mà coi.»

Nhưng ông ấy vẫn không chuyển

lòng và có vẻ buồn cười về thái độ của tôi. Tôi muốn phát khóc lên, cố năn nỉ:

«Ông giúp cháu đi ông. Ông phải giúp cháu đi ông.»

Chợt ông ấy đưa ra điều thuốc hút dở và nói: «Thôi đấy. Biểu cậu đấy.»

Tôi ngạc nhiên: «Nhưng sao ông không lấy tiền?»

«Ài lại lấy tiền nữa điều thuốc bao giờ. Có ai bán nữa điều thuốc bao giờ. Cậu có thể giữ lấy tiền hoặc muốn cho ai thì cho.»

Tôi không nài nữa vì tôi còn vội chạy về khoe với cha lòng kiên nhẫn và gan dạ của tôi.

Nghe kể lại «cuộc điều đình thắng lợi của tôi», cha tôi nói: «Lạ nhỉ. Lẽ ra con phải hỏi cho biết tên người ta mới phải.»

Mấy năm qua đi. Một buổi chiều tôi đương ngồi ở cửa nhà với cuốn Ngụ Ngôn La tình trên đùi, chợt thấy một người tay bị còng đi giữa hai viên cảnh binh, trông rất giống người cho thuốc lá. Tôi nhận ngay ra ông ta, không do dự chút nào, tôi xúc động và thấy như tim mình bị thót lại. Tôi vội chạy đi kiếm cha tôi để báo cho ông biết, nhưng cha tôi đi vắng. Tôi chạy đến nhà bà tôi, rồi đến Trung tâm cộng đồng, nhưng không ai thấy cha tôi đâu cả. Mãi sau tôi mới thấy ông ở chuồng bò vắt sữa. Chắc về mặt tôi lúc đó bối rối lắm nên vừa thấy tôi, ông đã hỏi có phải ở nhà có tin gì không hay có phải không. Tôi nói: «Dạ, đúng như vậy» rồi tôi tuôn ra một mạch hết câu chuyện.

Hôm sau là Chủ Nhật. Ở nhà thờ ra tôi đến Trung Tâm Cộng đồng tìm cha tôi vì chúng tôi đã dự tính tới thăm ông Chánh án

Gặp ông Chánh án, cha tôi bảo tôi: «Kể chuyện của con cho ông Chánh án nghe đi. Con quen người ta chứ ba cháu có quen.»

Truyện không dài, nhưng tôi cố tìm hết tất cả những lời lẽ dễ xúc cảm để kể ra. Ông Chánh án vừa nghe

vừa tủm tỉm cười. Nghe tôi kể xong, ông nói người ấy bị bắt vì ăn cắp.

Tôi sững sờ cả người. Tôi tưởng tượng thấy ông ta có thể dữ tợn, đánh người, nhưng không thể nào ăn cắp được.

Cha tôi tìm cách giải thích cho tôi hiểu: «Ông ta có thể đã làm một việc gì khiến cảnh binh và ông chánh án cho ông ta là kẻ ăn cắp. Việc ông ta làm chắc giống như ăn cắp; nhưng chỉ có Trời mới biết thật sự ra ông ta đã làm gì, có ăn cắp hay không.»

Ông chánh án rất tử tế, cho cha con tôi một giấy phép vào trại giam thăm người đã cho tôi thuốc lá. Ông chánh án ghi cả tên người ta trên giấy. Trên đường đi tới trại giam, cha tôi nói:

«Mình nên đem quà cho ông ta. Nhưng biết đem gì bây giờ?»

Tôi đề nghị: «Có lẽ nên đem một vài bao thuốc lá, ba ạ.»

«Ý kiến hay đó.»

Tôi có thể nhớ hết mọi chi tiết của buổi viếng thăm ấy, vì tôi còn nhỏ tuổi và đó là lần đầu tiên tôi đặt chân tới một chỗ như vậy. Lúc bước qua cổng trại, tim tôi bắt đầu đập thình thịch. Người cai dẫn chúng tôi đến một gian buồng nhỏ hôi hám chỉ có chút ánh sáng từ mờ lọt qua hai thanh sắt bịt cửa sổ. Người cai chỉ cho chúng tôi một cái ô nhỏ cao ngang mặt, đục trong tường để chúng tôi có thể nói chuyện qua cái ô ấy với người tù mà chúng tôi muốn gặp. Muốn nhìn rõ mặt người ấy, tôi phải kiễng chân lên cho cao. Trông thấy tôi, ông ấy nhận ra ngay, điều này làm cho tôi vui hết sức.

● BẢO SƠN dịch

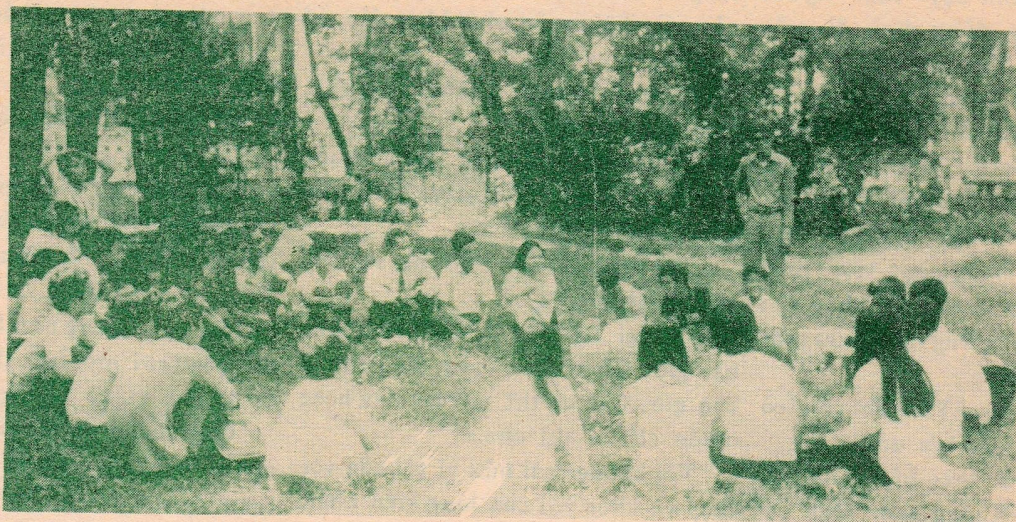
QUEN LÂU HƠN

Hai anh em Tý và Tèo thập thò ở cửa bếp nhìn má làm bánh. Tý lớn hơn bảo em:

— *Mày vào xin má cho mỗi đứa một miếng đi*

— *Thôi anh vào đi, anh quen biết má lâu hơn em mà!*

BẢNG LAN

Phóng sự sinh hoạt :

TRẠI SINH HOẠT BỎ TÚI CỦA BAN ĐIỀU HÀNH TRUNG ƯƠNG

Nhân dịp lễ Giáng Sinh, Thư Viện Gia Đình Thiếu Nhi đóng cửa ngày chủ nhật 24-12-1972. Được nghỉ xả hơi một ngày, không phải bận rộn với dịch vụ vất vả, thu sách, cho mượn sách, và các hoạt động ca, nhạc, trò chơi, thủ công v.v... Ban Điều Hành Trung Ương liền tổ chức một buổi trại sinh hoạt bỏ túi ngoài trời đầu tiên kể từ ngày thành lập.

Địa điểm họp mặt là Sở Thú Sài Gòn. Thời gian sinh hoạt từ 9 giờ sáng đến 4 giờ chiều. Ngoài Ban Điều Hành Trung Ương, còn có 3 bạn đại diện GĐTN chi nhánh Biên Hòa cũng cất công từ Biên Hòa lên tham dự.

Buổi trại sinh hoạt đặt dưới quyền

tổ chức và điều khiển của Ủy Viên Sinh Hoạt GĐTN là Trịnh Việt Thảo với sự cộng tác của Lê Tuyên Quang, Nguyễn Văn Bá và Đỗ Thị Ngọc Bích. Chương trình sinh hoạt gồm có mạn đàm thân hữu, thảo luận công tác phát triển Ban Điều Hành Trung Ương GĐTN, tổ chức ca hát và các trò chơi ngoài trời. Phương tiện di chuyển do Bác chủ nhiệm cung cấp bằng 1 xe hơi.

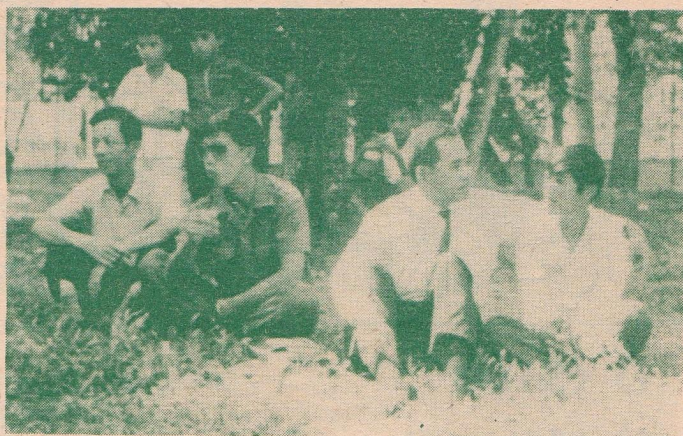
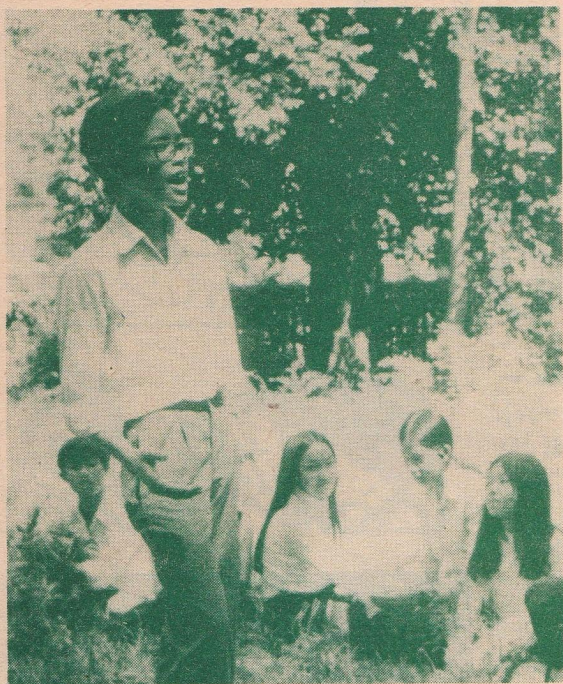
Đặc biệt vào lúc 1g trưa, một phái đoàn của tòa soạn cũng tới tham dự. Phái đoàn được hướng dẫn bởi bác Chủ Nhiệm Nguyễn Hùng Trương, với sự có mặt của chú chủ biên Nhật Tiến, Bác Vịt Mò Vũ Văn Việt,

Họa sĩ Vi Vi và cô Nhật Tiến. Phái đoàn tiếp tế thêm đồ ăn trưa, kem giải khát, bánh ngọt và ăn trưa tại trại sinh hoạt cùng với các anh chị em. Trong phần sinh hoạt, tòa soạn đã tham dự hết mình qua các trò chơi, ca cộng đồng, làm bầu không khí trở nên hết sức vui nhộn, cởi mở và thân ái.

Buổi trại kết thúc trong niềm hân hoan, thích thú và mọi người hẹn sẽ gặp lại trong buổi trại sinh hoạt sắp tới tại Biên Hòa. Các chi tiết về buổi họp mặt này sẽ được thông báo sau.

— Từ trái sang phải: Bác Vịt Mò, Họa sĩ Vi Vi, Bác Chủ Nhiệm, Uyên Thụy Phương, cô Nhật Tiến, Phan Khương Thái ,

— Phút nghỉ ngơi mạn đàm đầy tính chất gia đình thân ái.

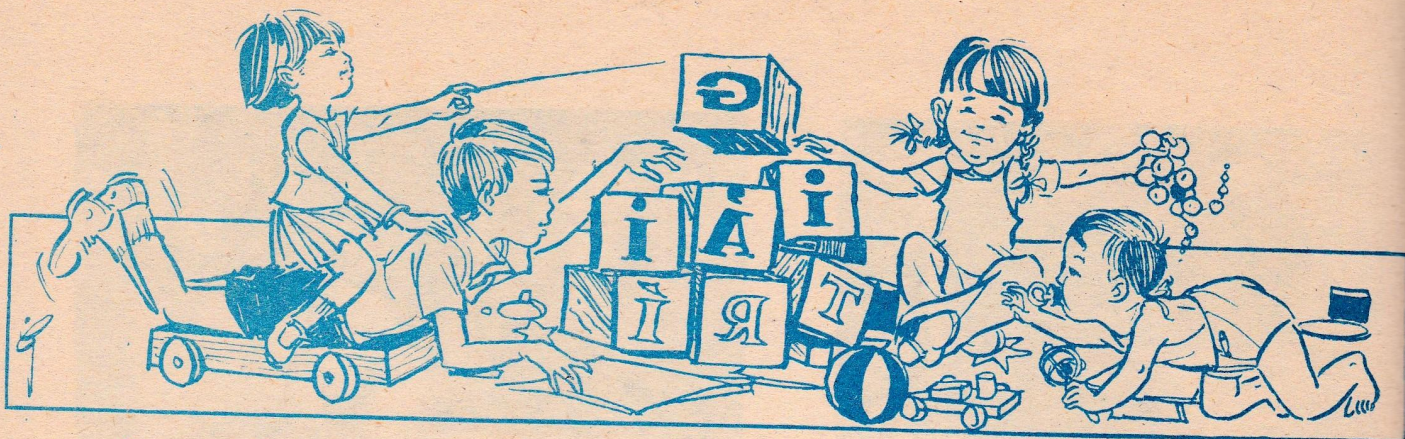
— Ông Mê Hoặc, tác giả gây sóng gió trong Siêu Thị Hoa Hồng của Bác Đình Gô, đang ngang nhiên ngâm lại bài thơ «chuyện kẹp tóc» trước con mắt lườm nguýt của phe kẹp tóc

— Họa Sĩ Vi Vi đang lồm cồm chơi trò «tô lô phôn» do Lê Tuyên Quang khởi xướng.

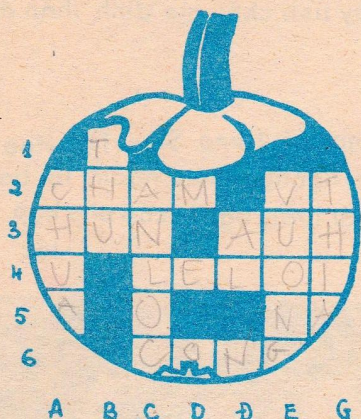

— Bác Chủ Nhiệm đang điều khiển một trò chơi đầy tính cách luân lý «Chớ nghe lời đồn đại để dễ bị mất sáng suốt, và nhận định sai sự thực».

● Bài và Hình của NHẬT TIẾN

Ô CHỮ: Trái Mãng Cụt

NGANG:

- 1— Thêm O thì chỉ cái gì lớn.
- 2— Siêng năng — Vùng biển nghỉ mát nổi tiếng ở Việt Nam (viết tắt).

- 3— Chung một cái gì với nhau — Cam kết (viết ngược).
- 4— Sưng — Vị anh hùng áo vải đất Lam Sơn.
- 5— Tiếng kêu thất thanh — Quả trứng vịt — Vật dùng để bắn chim.
- 6— Loài chim tượng trưng sự lộng lẫy huy hoàng.

ĐỌC:

- A— Không mặn, không ngọt.
- B— Sau mùa hạ.
- C— Một vùng ở miền Nam nổi tiếng nhờ các chiến công oanh liệt trong năm nay.
- D— Trên anh — Mẫu tự thứ 5 — Cây dù.
- Đ— Quát mắng (viết ngược) — Anh
- E— Hoàng đế (tiếng Hán).
- G— Cái đuông (tiếng Bắc).

VĂN ANH

ĐỐ VUI CÓ THƯỞNG

Lần này thì phe ta quen nhau quá rồi nhỉ, khỏi phải dài dòng văn tự nữa, mời các em tiêu thụ ba món ăn chơi sau đây:

1.— Đang dạo chơi Vườn Hồng bất thần bạn bị một chú ong nghịch ngợm đốt cho một vết nên thân, ngay lúc đó bạn sẽ phản ứng lại ra sao?

2.— Các khoa học gia Thiếu Nhi hãy cắt nghĩa làm sao để cái bóng đèn 2 watts treo trong phòng ngủ cháy được?

3.— Cũng là giống truyền bệnh thể đầu ruồi và đầu muỗi khác nhau ở chỗ nào, hờ các tay vịn vật học?

✱ 5 em ở Saigon—Gia Định và 5 em ở các tỉnh gửi giải đáp đúng về sớm nhất được tặng mỗi em một sổ Thiếu Nhi 77.

● Đề tạo một sự công bình tất cả thư từ tham dự mục này bắt buộc gửi về tòa soạn bằng đường bưu điện. Gửi thư tay được kể như bất hợp lệ.

✱ Dưới bài giải, các em ghi tên họ và địa chỉ rõ ràng. Ngoài bị các em đề:

TRANG VY

Tòa soạn THIẾU NHI

150 Thiệu Trị—Phủ Nhuận

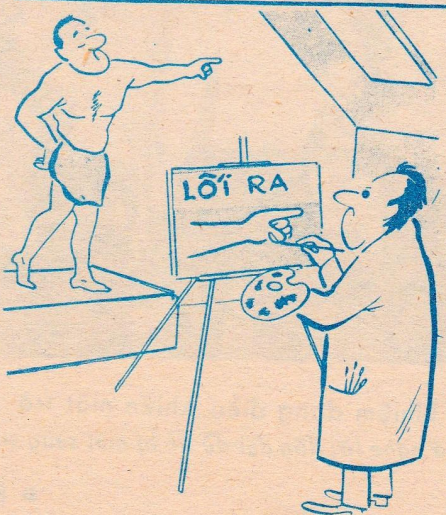
ĐỐ VUI

HUỲNH CHÚC (M-H)

Một người khách lỡ độ đường đến một nơi nọ. Ông ta hết nhẵn cả tiền ngoại trừ một sợi giây xích 7 vòng đáng giá 700đ. Ông ta cần lưu lại nơi đó một tuần lễ để liên lạc với gia đình. Một bà chủ quán trọ bằng lòng cho ông ta ngụ với điều kiện mỗi buổi sáng, ông ta phải trao cho bà một chiếc vòng gọi là tương đương với giá tiền ông ăn ở là 100đ, và chỉ đưa mỗi ngày thôi chứ bà không nhận sợi xích có 7 vòng cùng một lúc. Người khách bối rối! Bởi nếu ông ta đưa cho từng chiếc vòng rời ra, giá trị của mỗi chiếc sẽ giảm phân nửa, (tức còn 50đ) mà bà chủ

quán chỉ muốn chịu thiệt về phần bà tối đa là 50đ, nghĩa là bà chỉ chịu nhận 1 chiếc vòng bị cưa thôi. Ông khách sẽ phải làm thế nào?

(Xem trả lời trang 26)

SIÊU THỊ hoa hồng

BÁN ĐỦ CÁC LOẠI NỤ CƯỜI

Quản Lý : ĐÌNH GÔ

Góp ý về việc chọn thánh tổ làng cười :

Tôi xin đề nghị ông già Noel làm thánh tổ làng cười, vì ông lùn, bụng to... và cái chi cũng đáng cười. Đặc biệt là khi phát quà cho giới Thiếu Nhi, ông nghe răng cười làm cho TN cười theo.

DUY HIỀN

Thưa bác Đình Gô,
Cháu thấy các bạn chọn Thánh Tổ làng cười toàn là những người xa xôi nào là được sĩ, đười ươi, ông Địa, Cống Quỳnh v.v... Nhờ một trong những người ấy đặc cử thì làm sao trình diện bà con Thiếu Nhi. Vì thế cháu xin chọn thánh tổ làng cười là... cháu. Ấy, ấy bác chớ nóng giận, cháu chưa nói hết, sở dĩ cháu chọn cháu làm thánh tổ làng cười là vì bất cứ nơi nào cháu cũng có thể làm cho bà con cười được : Trong lớp học không có cháu là lớp học buồn thiu, ở nhà không có cháu là chẳng khác nào ngôi nhà... hoang. Có cháu trong lớp học thì lớp cháu

như ngày hội, ở nhà có cháu như ngày xuân. Vì thế, cháu có thể tự hào rằng : « Nơi nào không có cháu là như quả đất thiếu mặt trời ! Nơi nào vắng bóng cháu là như bánh xèo không có nước mắm ! vãn, vãn.

Thưa bác, cháu chỉ có bấy nhiêu lời, nếu sau này cháu đặc cử thì cháu sẽ trình diện với lại tất cả bà con xa gần từ ải Nam Quan cho đến mũi Cà Mau. Còn nếu cháu không đặc cử thì cháu sẽ... giăng hồ biệt tích bác ạ !

CHÚA ẮN VẬT

ĐÌNH GÔ nhận tin :
Cháu quả xứng đáng là một tay lỏ trong làng cười. Đình Gô hoan hỉ giới thiệu Chúa Ăn Vật với bà con cô bác. Tuy nhiên, để bà con cô bác có thể chiêm ngưỡng Thánh Tổ trước khi bầu, xin mời chân ghé Siêu Thị Hoa Hồng Đình Gô có sẵn một cái cũi trưng bày. Cháu vô đó vào ngay cho bà con biết mặt đã rồi mới bầu bán được chứ, Cháu chờ vô cũi.

Ý KIẾN KHÁCH HÀNG

Cháu nhận thấy trong Siêu Thị Hoa Hồng, Đình Gô về phe húi của hơn là phe kẹp tóc. Bằng chứng là Đình Gô sẵn sàng đang cứa nguy ông Mê Hoặc. Không được ! Đình Gô phải để cho bà con kẹp tóc xài xê ông Mê Hoặc một mách chứ không được

dầu đi. Hơn nữa, kẹp tóc hay húi của cũng đều là Thiếu Nhi và nam nữ thì phải bình quyền. Đình Gô không được thiên vị nam nhi hơn nữ nhi nhé. Nếu không chúng cháu sẽ đem đại quân kẹp tóc đến để chống đối và lúc ấy cửa tiệm của Đình Gô sập hết cũng đừng oán chúng cháu nhé !

CHÚA ẮN VẬT

QUẦY KỊCH KOT

KÝ GIẢ, KÝ THIỆT

(Trong tù hai anh mới quen hỏi chuyện nhau)

A : Tại sao anh vào đây ?

B : Tại tôi hành nghề ký

giả.

A : Ủa mần nghề đó sao lại bị tù, bộ viết bậy bạ, viết... hả ?

B : Đầu phải, tôi ký đây là ký giả mạo trong các chi phiếu của ông chủ hãng tôi làm để lãnh tiền xài đó mà. Còn anh, tại sao cũng vào đây ?

A : Tôi ấy à. Tôi không là chủ hãng nào hết, nhưng tôi ký thiệt, đầu thêm ký giả như anh.

B : Ký thiệt sao vào tù cha nội, đừng dóc.

A : Tại vì tôi ký thiệt trên chi phiếu để trả người ta... Khốn nỗi chi phiếu lại không tiền bảo chứng.

(Màn hạ nhanh)

Phóng viên Hoa Hồng

QUẦY GIẢI ĐÁP THÉC MÈC

HỎI : Anh Đình Gô ơi !
Muốn ăn phở mà không có tiền thì phải làm sao ?

T. SƠN
(Thị Nghè)

ĐÁP : Chờ lúc tiệm phở vắng cửa hàng, anh sẽ dẫn em đi. Phải chui đấy nhé

THƠ CƯỜI

Mở tờ báo Thiếu Nhi
Chờ đọc được chữ chi
Nhìn Đình Gô «siêu thị»
Đã vội mở miệng «khi»
Này bác Đình Gô ơi
Sao mà tếu quá trời
(Hoa Hồng Siêu Thị đó
Buôn bán đủ nụ cười)

ZEZE

CHUYỆN HÚI CUA

(Hoa vận bài chuyện kẹp tóc).

Ôi tình «ngồng» thâm nghĩ
... phát ghê...
Giỏi cái «ba hoa» cái ê
chề...

Thầy bạn miệt khinh mà
vẫn thế

Mẹ cha đánh mắng chẳng
biết quê !

Vào lớp nghịch đùa «ai»
cũng ghét...

Ra đường phá phách
«chúng» cười chề

Nghĩ qua bấy chuyện... đã
tưng tức

Tôi đáng phải đòn mới hất
«e»...

YÊN THỊ PHƯƠNG

(Đại diện phe kẹp tóc nhá)

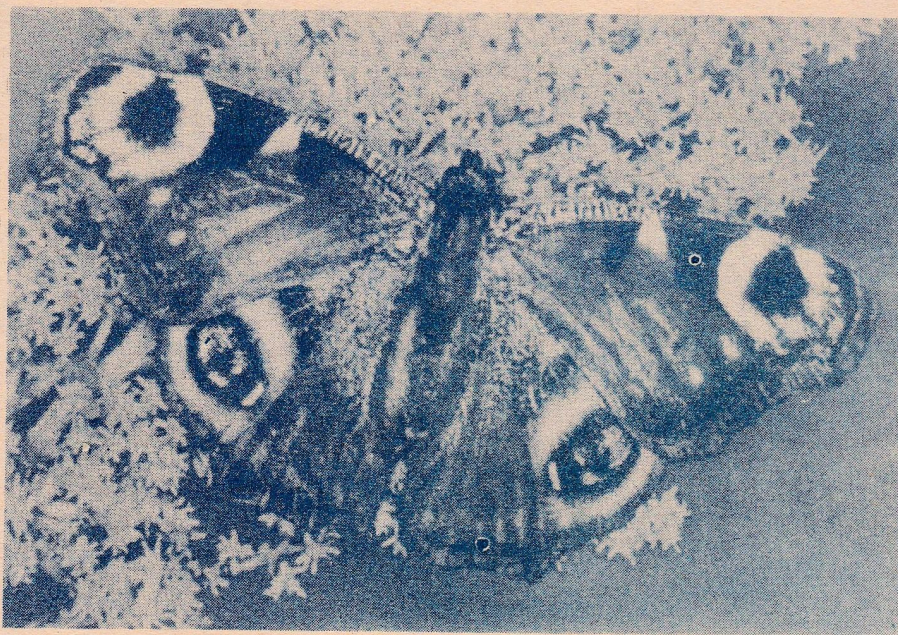
Ông Đình Gô ơi !
Sao ông tếu quá dzậy ?
Có bao giờ ông học hông ?
Muốn trở nên người
tiểu lâm phải làm sao hờ
Đình Gô ? Truyền nghề cho
Giao Phương mi đi.

Giao Phương thấy chị
Ngọc bầu Đình Gô làm
thánh tổ làng cười là đúng
quá xá quá xa.

**Món ông nhiều
GIAO PHƯƠNG**

Với cái Siêu Thị Hoa Hồng nhờ chủ mà tội đã «quên hết mọi sự râu trong nhân thế». Nói vậy chứ, có đôi lúc tui cũng rầu ghê đi chú ơi. Chú biết sao không, tại cái mục STHH ít quá đó.

Trước hết, tui xin chú, nói với chủ chủ biên tăng thêm 1 trang STHH và cho bay bớt một trang truyện tranh đi. **ZEZE**

bướm bướm

và chất lát-tích

Nghiêng mình về phía bông hoa, nét mặt có vẻ khản trương, anh ta nín thở đầy nhẹ cái bơm, rồi thò hai ngón tay cái và trở ra phía trước kẹp chặt lại. Anh ta làm gì vậy ? Bắt một chú rệp ư ? hay giết một con sâu ? Không, anh ta nhón một chú bướm.

Người thanh niên gọn gàng trong chiếc áo sơ-mi trần và cái quần soóc này là nhà săn bướm của thời đại. Anh đã xóa bỏ được cái hình ảnh cũ kỹ của năm nào : một người đàn ông râu ria xồm xoàm, cổ thắt cà vạt, mình mặc áo vải, tóc hớt theo kiểu Panama và được «võ trang» bằng một cái lưới cò. Anh cũng làm thay đổi cả thể giới của nhà sưu tập thời xưa : côn trùng nằm la liệt trên những tấm bìa dày có lồng kính, những viên long não cũng hàng đồng đình ghim rỉ sét lẫn những cánh bướm đủ loại.

Người ta đã dùng chất cô-ca-in để thay thế chiếc lưới và chất lát-tích đã thế chỗ cho những đinh ghim và những hộp phấn lỏi thôi phức tạp kia

Bắt bướm theo kiểu chỉ xách lưới chạy theo chúng đề úp thì rất dễ làm rách cánh bướm. Vì thế người ta đã tìm ra được một cánh gián dẹt để có thể vừa bắt được chúng một cách dễ dàng vừa giữ cho những bộ cánh quá mỏng mảnh của chúng được nguyên vẹn. Đó là cách làm cho bướm mê man đi.

CÁI CHẾT ÊM DỀM

Người ta đã lấy chất ê-te để thí nghiệm ; kết quả là các bắp thịt của côn trùng co rút lại và biến hình đôi dạng, không giữ nguyên đường nét cũ nữa. Chất ê-te cũng nguy hiểm cho cả người săn côn trùng.

Người ta lại thí nghiệm với chất cô-ca-in và thấy các bắp thịt hết cử động. Chỉ 20/0 chất này hòa với 80/0 nước được phun nhẹ vào mình bướm đủ làm chú mơ mơ màng màng như lạc vào một thế giới huyền ảo đầy hoa thơm cỏ lạ. Thế là ta chỉ cần giơ tay ra nhón chú, hoặc cầm máy hình chụp chú một «bô» làm kỷ

niệm, nếu ta chỉ cần sưu tập hình ảnh.

Nếu bướm đang lượn đằng xa, nhà sưu tầm sẽ nắm lấy yếu tố háu ăn của bướm để tóm cho kỳ được. Anh ta sẽ nhỏ một giọt nước đường pha chất cô-ca-in có phảng phất mùi bạc hà lên chốc những bông hoa mà anh ta biết chắc bướm sẽ xà tới đậu.

Ban đêm, người ta dùng một cái đèn bằng thủy ngân phát ra ánh sáng tương tự ánh trăng, vì hình ảnh chập chờn được coi là tổng đài thu hút và chi phối các bộ máy «ra đa» của bướm ; Người ta có thể kích thích bướm khi chúng còn ở xa tới trên 20 cây số.

Nhiều nhà côn trùng học thích nuôi sâu bọ ; vì theo họ, nuôi như vậy người ta sẽ rút ra được các tiêu bản (mẫu) vững chắc và có thể theo dõi những cuộc khảo cứu tìm nguồn gốc phát xuất ra từng giống côn trùng.

Có những nhà sưu tầm tài tử ít chú trọng đến khoa học mà chỉ nhằm giải trí ma thôi. Khi gặp một nhà chuyên săn đuổi hình ảnh, bướm ta còn có cơ hội tung cánh bay đi sau thời gian chìm đắm trong giấc mơ nhân tạo. Nhưng chẳng may gặp phải một nhà sưu tầm côn trùng thì cuộc đời của bướm kể như đã tàn ; vì sau những giờ phút bị giam cầm nghẹt thở, bướm sẽ trầm mình vào một giấc mơ ngàn năm trong chất lát-tích để xác được bảo đảm nguyên vẹn mãi mãi

CHIẾC QUAN TÀI TRONG SUỐT

Ngoài cách đặt các chú côn trùng trong lồng kính dễ bề và đắt giá, các nhà vạn vật tức những người đã sáng chế ra các phương pháp để giữ gìn hình hài của nhiều loài vật, đã dùng chất lát-tích để đồ khuôn duy trì những con vật nhỏ, như hải mã (cá ngựa), hoặc những côn trùng đủ bền và cứng cáp. Còn đối với loài bướm có thân hình quá mảnh mai thì kỹ thuật đồ khuôn và ướp xác chưa được hoàn hảo lắm. Chẳng hạn như người ta chưa biết làm sao để có thể

biển chỗ nằm của bướm thành một nơi chân không hoàn toàn. Cho nên chỉ trong một thời gian là con trùng sẽ rửa ra và hư đi.

Ấy là chưa kể chất lát tích còn làm thay đổi màu sắc của con vật, vì ánh sáng đi qua chất lát tích sẽ có những phản xạ khác với ánh sáng chiếu trong không khí.

Tuy nhiên, tất cả sẽ khả quan hơn nếu không có vấn đề thương mại. Chất lát tích giá rất mắc mà món đồ làm ra lại bền bỉ. Cứ theo như lời một nhà chế tạo thì người ta sẽ không thích sản xuất một thứ hàng mà không hy vọng hàng đó bán được nhiều.

BỘ SƯU TẦM RẤT BỀN BỈ

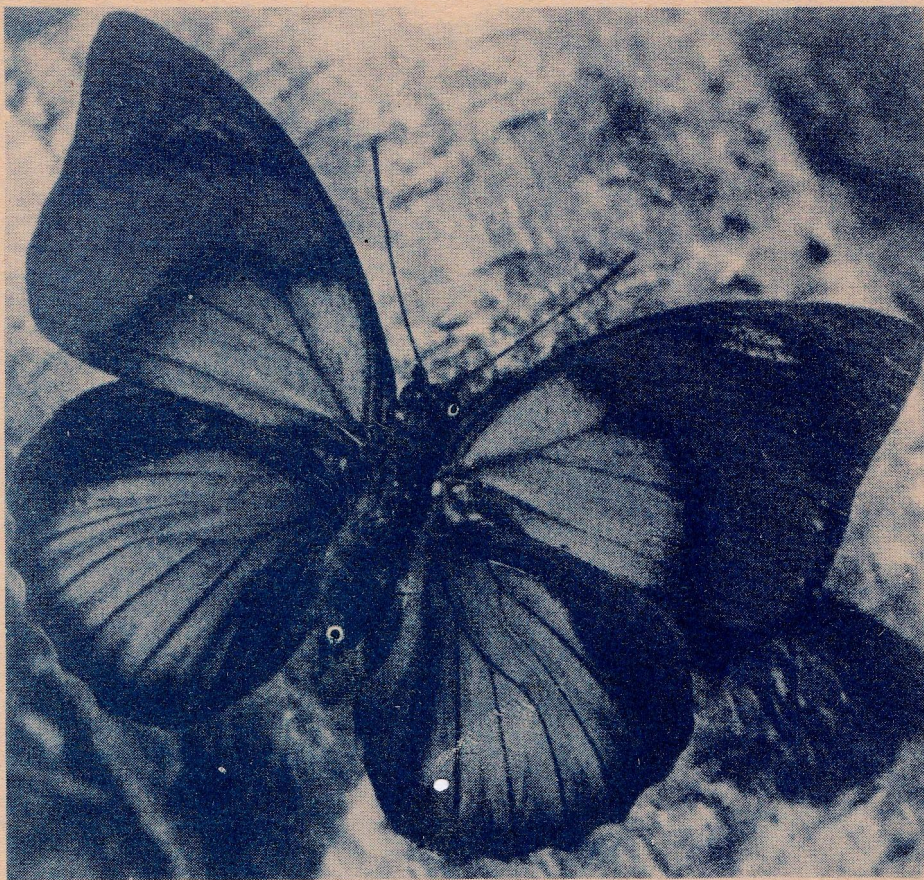
Tại vùng Ban-tích (Baltique), những chú thần lùn, nhện, rết và nhiều con vật nhỏ khác đã được giữ gìn hàng triệu năm nay mà không bị chuyển mảy may chỉ vì được người ta bao bọc một lớp hồ phách ở bên ngoài.

Trong khi chờ đợi chất lát tích thay thế chất hồ phách danh tiếng trên, ông Phờ-răng-soa (Francois) đã tìm được một phương thức loại bỏ những đinh ghim, bìa cứng, và bảo vệ hữu hiệu những con vật đã sưu tập được.

Ông dán bướm trên một miếng cao su hay miếng bấc, giải phẫu rút hết ruột gan, chất béo, chất ngậy ra rồi sát trùng thật kỹ. Đoạn, ông đặt bướm nằm xòe ra trên một miếng ván nhỏ kiểu xưa. Tất cả lại được lồng vào trong một cái bao bằng lát tích cứng và trong suốt để có thể trông thấy con trùng ở cả mọi phía.

Nếu đặt bướm vào trong một cái hộp bằng bìa cứng, lẽ dĩ nhiên người ta sẽ chẳng nhìn thấy gì hết.

Có nhiều phương pháp sát trùng. Nhưng cách giản dị nhất là, trước khi dán kín nắp bao lại, người ta nhỏ vào cạnh miếng cao su hay bấc trên một giọt hóa chất đặc biệt có thể bay hơi được. Hộp bướm cần được đóng kín và để ở nơi khô ráo. Tất cả chỉ có vậy.

Một chú bướm miền nhiệt đới

RA ĐA : CƠ QUAN TỰ VỆ CỦA BƯỚM

Bướm tuy mắt rất gà mờ nhưng lại là loài vật rất nhạy cảm. Nó có thể nhận được những bức xạ ngoại tuyến mà con người không thấy được.

Những sợi lông phân phối đều trên mình bướm, đôi khi trên cả đôi cánh, đã giữ vai trò của một cơ quan xúc giác. Có những chú bướm mang trên đầu một chùm lông rất đặc biệt. Người ta cho rằng những chiếc lông này một khi tiếp xúc với không khí, sẽ trở nên một động lực giúp con trùng bay lượn một cách dễ dàng. Những lông nhỏ li ti mọc ở đầu mấy sợi râu có khả năng hoạt động như một đài ra đa, nghĩa là biết ghi nhận sự khác lạ của áp lực không khí mỗi khi bướm bay gần một vật cứng nào.

Bướm cũng có một khứu giác thật tinh vi. Những chàng bướm đực có thể đánh hơi thấy mùi của các nàng bướm cái ở một khoảng cách khá xa.

Những chùm lông giữ vai trò xúc giác trên còn thường xuyên hoạt động như một cơ quan thính giác. Tuy nhiên, nhiều con cũng có những tổ chứa màng nhĩ rất phức tạp có thể ghi nhận được những tiếng động có một âm độ thật cao mà tai người không tài nào nghe thấy.

Khi nghe thấy những tiếng động này, may chú bướm đem phản ứng khác nhau : chú thì gồng mình lên cho da thịt cứng lại, chú thì ở yên hoặc bay loạn xạ ngẫu như muốn đánh lạc hướng địch đang theo dõi mình vậy.

VĂN TRUNG
sưu tầm

Chị ơi, em lớn rồi chị ạ. Thế mà hồ chút là ai cũng nói em là con nít hết. Em xin má cho qua đường (em biết qua đường rồi mà má hồng cho, chứ hồng phải em chưa biết đâu chị) má hồng cho má, bảo em là con nít không được qua; còn chị em nữa khi nào bạn bệnh, em đến thăm phải không? Xin chỉ chỗ đi, chỉ hồng cho bảo là con nít mà bày đặt thăm với viếng, rồi chị cười chế em. Chị nghĩ có tức hông? Em mười một tuổi rồi chị, mà ai cũng kêu em là con nít cả.

D.A. (Nha Trang)

... Khi em biết đến tờ Thiếu nhi thì đã quá chậm, em đã mua và xem số báo vừa qua (70) chậm ghê chị nhỉ? Đáng lẽ em cũng là độc giả Thiếu Nhi lâu rồi. Nhưng vì nghe tụi bạn đem pha T.N. này nọ nên em cũng bị «đầu độc» luôn.

Buổi chiều thứ Bảy, nhân lúc rảnh nghĩ 2g đầu, em lục cặp thùng bạn thấy tờ báo Thiếu Nhi mang ra đọc...

— Bây giờ em mới cảm thấy hối hận vì nghe đồn bấy rồi bắt chước nghĩ ngờ không đúng chỗ, thật là một hành động khờ dại và điên rồ phải không chị? Hôm nay ngồi chơi trước cửa em sức nhớ đến tờ Thiếu Nhi hôm nọ, nên định vào viết thư xin lỗi chị. Dù chị không nghe thấy, không biết đến sự việc này, nhưng em làm như vậy cũng không phải, chị thông cảm cho em «nghe».

Chỗ em ở xa thành phố, nên mỗi lần mua báo lại phải chờ đến sáng thứ Hai đi học, vì chỗ bán báo cách nhà em những 2 cây số.

Bây giờ thì em chẳng biết chờ Thiếu Nhi vào đâu nữa, sau khi đã được xem tận mắt 2 số báo (69-70).

Em đã được phép của má mua báo Thiếu nhi. Má em cũng đã coi và má cũng phải công nhận như em rằng báo Thiếu Nhi là một tờ báo bổ ích. Từ nay cứ đến chiều thứ bảy hay sáng thứ hai là em có «quyền» xòe tay xin tiền mua báo và yên chí rằng sẽ không bị la rằng: «tiểu phí tiền».

Đề tạ lỗi với chị cũng như với tờ báo Từ nay trở đi... nếu có thể «cho đến chết» em sẽ nguyện làm độc giả trung thành của tờ Thiếu Nhi mãi mãi.

NGUYỄN TRỌNG HIẾU

... Thưa chị! Hồi bằng tuổi em chị có biết thương ba má không chị? Em bây giờ thì biết lắm rồi, ở trong nhà tụi em sợ làm ba má buồn lắm, cả vật chất lẫn tinh thần. Lúc nào mà tụi em nghe tiếng hát vọng cổ, cái lương văng vẳng là phải tìm cho ra xem ở ti vi hay radio đang hát cho ba má nghe. Nhà có mấy thân bằng, anh em mua băng tân cổ về cho ba má nghe, nhưng bây giờ thì người ta ăn cắp mất rồi, mà cái gì mất rồi thì khó lòng sắm lại được lắm, phải không chị? Nhưng tối, ti vi không có

gì hay thì tụi em lôi TN ra đọc vui cười cho ba má em nghe. Tụi em thấy ba má đã già mà còn phải lo tương lai cho bốn đứa, tụi em ái ngại ghê đi, vậy mà nhiều khi vẫn làm ba má buồn lòng đó chứ, rồi sau đó lại hối hận dầy vò.

N.B. Saigon

Em rất vui khi có một cuốn báo tìm tòi học hỏi hay mà cả gia đình em đều cho coi đó là Thiếu Nhi. Một cuốn báo mà đã cho em mở mang kiến thức học hỏi từ một con vật lạ kỳ cho đến một danh nhân thế giới.

NDH. Quảng Đức

Ồi này đến giờ em quên nói chuyện này cho chị nghe, hay lắm cơ. Lúc sáng, Giáo sư vận vật cho thuyết trình về các động vật. Trước tiên là con NGỰA VẪN, cho về nhà lấy những tài liệu. Chị biết chúng em làm sao không, em liền về nhà lấy TN số cũ ra em lấy giấy mỏng đồ lên, và vẽ bằng mực tàu. Đẹp ba chê chị ơi! em còn dùng loại cu lơ khô của Mỹ và tô lên. Đẹp lắm chị ơi...

TBH, Đà Nẵng

Mỗi một cuộc đời chúng ta là một trách nhiệm. Chúng ta đặc tội không những bởi tại chúng ta đã làm điều ác, mà bởi tại chúng ta đã không làm điều thiện.

Plutarque

TUẦN TỚI PHÁT HÀNH THiếu NHI SỐ TẾT QUÝ SỬU

- Một giai phẩm văn nghệ đúng nghĩa, sẽ là nguồn vui của cả gia đình trong những ngày xuân.
- Một nỗ lực phi thường của tòa soạn sau 2 tháng rong rã làm việc.
- ✱ Đặc biệt tranh bìa là một họa phẩm độc đáo của Vi Vi vẽ theo lối sơn mài: CỜ LAU TRẬN đề đánh dấu một mùa xuân Con Trâu đầy ý nghĩa lịch sử.
- ☆ Giá phổ thông 100 đồng.

ẢO THUẬT

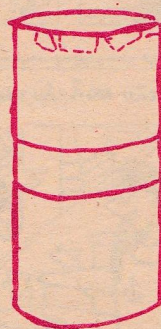
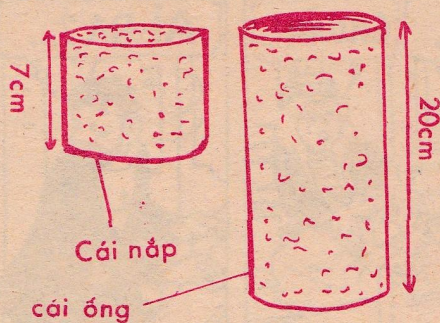
NHỮNG NÚT CHAI MA

Một cái hộp trống rỗng, bạn bỏ vào đó 3 cái nút chai, rồi bạn đẩy lại và làm phép. Khi làm phép xong, bạn dỡ nắp hộp ra, khán giả kinh ngạc xiết bao khi bây giờ có tới 6 cái nút chai để khán giả kinh ngạc, thắc mắc một hồi, bạn để nguyên 6 cái nút chai ấy rồi đẩy nắp lại, bây giờ, sau khi làm phép, trong hộp lại chỉ còn 3 cái.

— Xảo thuật :

Cái hộp của bạn gồm có : một cái ống dài cỡ chừng 20 cm và 2 cái nắp giống hệt nhau, mỗi cái dài cỡ 7 cm và đường kính lớn hơn đường kính hộp một tí để có thể đẩy vào. Trước khi trình diễn bạn dán sẵn 3 cái nút chai vào một nắp hộp. Đầu tiên nắp hộp là nắp có dán sẵn 3 nút chai. Sau khi bỏ 3 cái nút chai kia vào, và làm phép bạn lật ngược ống lại để cái nắp có dán nút chai biến thành đáy ống. Vì vậy, khi mở ra, trong hộp sẽ có những 6 cái nút (3 nút dán sẵn, 3 nút mới bỏ vào) Và rồi bạn làm ngược lại, trong hộp sẽ còn 3 cái nút chai.

TRẦN THÀNH ĐẠT
(sưu tầm)

Trước khi trình diễn

Những nút chai
dán vào nắp

Sau khi làm phép

Nắp biến
thành đáy

NGẮN... NHƯNG LẠI !

● Cơ quan khứu giác của con người có thể phân biệt được đến 100.000 thứ mùi khác nhau.

● Ở Phi Châu có một loài chim rất lạ, mỗi khi bộ lông của chúng đựng nước thì những màu sắc sỡ của bộ lông đều bị đổi thành xám. Đó là chim TOUCARO.

● Tại nhà thờ BUCKLAND IN THE MOOR bên Anh, có một chiếc đồng hồ có kim chỉ giờ, phút, giây nhưng lại không có số. Thay vào đó, người tặng chiếc đồng hồ này đã để ra chữ «My dear Mother» (mẹ yêu của tôi). Ông cho biết là chiếc đồng hồ này để tưởng niệm mẹ ông.

● Một thiếu niên Nam Tư đã trốn khỏi gia đình bốn năm để làm người rừng vì bị gia đình đánh đập. Anh chỉ sống một mình trong rừng và hàng ngày phải đi săn bắn để ăn. Sau khi người ta bắt gặp, anh cho biết có lúc anh phải nhịn đói đến 3, 4 ngày vì không săn được thú.

● Phe người lớn thường làm những việc rất ngộ nghĩnh, chẳng hạn như ở trường Đại học HARVARD của Hoa Kỳ, người ta lập ra một tờ báo thuộc loại 'tiểu lâm' lấy là LAMPOON do các sinh viên của trường này xuất bản. Hàng năm, tờ báo này thường trao những giải thưởng rất kỳ lạ như : Giải thưởng cho diễn viên điện ảnh diễn xuất dở nhất, giải thưởng cho cuốn phim tệ nhất, diễn Viên ăn mặc dở nhất, diễn viên xấu nhất. v.v.,

HUỲNH ĐĂNG KHOA
(sưu tầm)

Tự chủ được mình và kính trọng người khác : đó là lịch sự.

(J. Rimaud)

ĐẶC VỤ THAN ĐÀ

Nguyên tác : HERGÉ

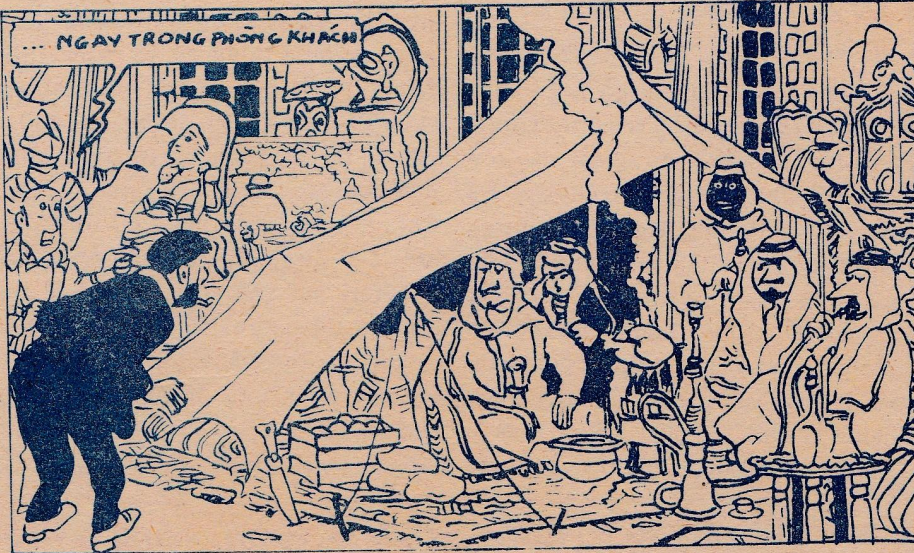
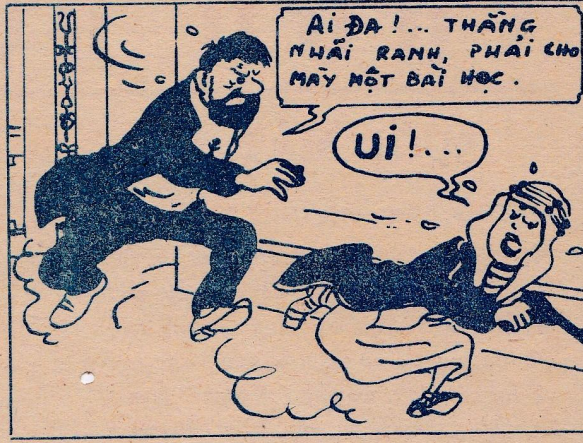
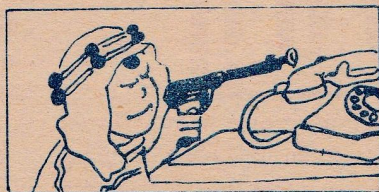
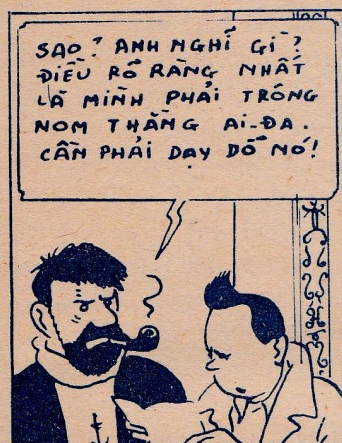
Chuyển ngữ : THU AN

Bầu này để? nói với bạn quý, là tôi gửi anh Ai-Đa, thằng con thường yêu của tôi. Vì anh biết ở đây xảy ra rất nhiều chuyện bất ngờ. Nếu bị rủi ro rồi xuống đất, tôi như chim ưng lơ lửng nơi con (vì đây là chuyên sinh tử), tôi có thể tin chắc là Ai-Đa sẽ nhận được ở nhà anh tình, thường, mãi mãi và sự yên ổn. Mong rằng bình an đến với anh và mọi người trong nhà.

Bạn gần

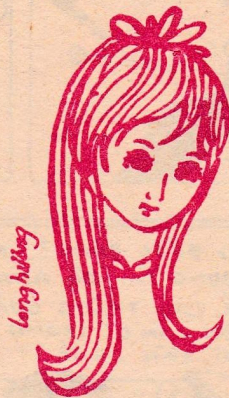
VƯỜN HỒNG

SUỐI MÁT

**Thư của em B.M.T, Cao-
Nguyên...** Trong gia đình em chỉ có mẹ là người hiểu em và thương em mà thôi. Còn ba, ba chẳng thương em mà lâu lâu lại đồ quạu la mắng rầy rà và lại cái tánh của ông í khó ghê. Nên em không thương ba mấy, như bằng mẹ em. Mẹ thì dễ hiểu dễ tánh và thông cảm cho con cái; nên em thương mẹ hơn nhiều. Mà trong gia đình em, các em của em cũng thương mẹ nhiều hơn ba à! Lúc nào mẹ có chuyện gì buồn thì em và các em cũng buồn theo còn lúc nào mẹ vui thì các em cũng vui theo mẹ. Bởi vậy có nhiều lúc em chẳng hiểu sao mà, hễ mẹ em ngồi lại một chỗ như may vá vậy đó, không biết có chuyện gì vui không nữa, mà mẹ em cứ ngồi cười, mẹ cười thâm hoài à! Chị ơi, lúc đó thì em phải làm sao hả chị?

Trả lời: Chị mừng với em rằng em còn cả cha mẹ. Trong thời buổi chiến tranh này, những em nào còn cả cha mẹ đều là được Thượng Đế ưu đãi, xin cảm tạ Ngài. Điều mừng thứ hai là gia đình em đúng là một gia đình theo truyền thống Á Đông trọng Nho Giáo. Trong những gia đình đó, người cha thường nghiêm và mẹ thường hiền (nghiêm đường nghĩa là cha, từ mẫu nghĩa là mẹ). Trong thâm tâm, tình cha và mẹ đối

với con đều nặng như nhau. Nhưng người xưa có câu: «Dưỡng bất giáo, phụ chi quá» nghĩa là: «nuôi mà không dạy, thì lỗi ở người cha».

Cho nên, vì tinh thần trách nhiệm, và vì muốn cho con nên người, cha đã phải che dấu tình cảm, tự tạo một thái độ cứng rắn chừng mực để dạy dỗ ngỗ hầu con cái không lờn mặt, thì mới kính sợ và vâng lời. Như thế là người cha đã bị thiệt thòi. Phải tự cô lập, trong khi đã là người thì ai cũng muốn được vui đùa cho đời sống bớt hiu quạnh. Chúng ta sau này nên người, phần lớn là đã được hấp thụ một nền giáo dục tốt, mà khổ thay, khi ta biết cảm ơn thì người đã quá già hoặc có khi người đã khuất rồi. Em lại có cái may mắn nữa là có mẹ thông cảm và thương yêu các em. Nhưng cũng đừng thấy mẹ dễ mà đòi hỏi

ĐỒ PHƯƠNG KHANH phụ trách

quá đáng, nếu mẹ mà quá dễ tới nỗi cái gì cũng chiều các em, bất kể phải trái thì lại là tai họa cho các em sau này đây em ạ. Nếu em tin chị, chị xin qua quyết với em rằng ba không khó đâu. Chỉ vì mẹ chiều các em quá nên em có cảm tưởng ba khó. Sự nghiêm nghị đó cần thiết. Là kỷ luật và trật tự. Chị mong em nhận xét kỹ và em sẽ thương ba. Đọc thư em, chị rất lưu ý danh từ «ông í» mà em dùng để chỉ ba. Suy một điều ấy, chị biết em có nhiều thái độ bất kính khác đối với ba dù là vắng mặt. Đó là điều rất đáng tiếc cho em sau này.

Em ơi! Ba và mẹ đều có trái tim thương yêu con cái như nhau. Mẹ được ưu đãi hơn, được ở vị trí ban phát và bộc lộ tình thương, được con cái đền bồi lại trong suốt cuộc đời. Ba vì bồn phận, phải che dấu tình cảm, phải dạy dỗ, phải đóng vai trò lạnh lùng nghiêm khắc nên con cái sợ và xa cách, trong khi trái tim ba cũng nồng nhiệt thương yêu con cái như mẹ, thật đáng tội nghiệp xiết bao! Em hãy ôm lấy mẹ mà cười, mà chiều chuộng, đùa dỡn khi mẹ ngồi cười một mình, đồng thời hỏi han săn sóc ba khi ba mệt mỏi, khi ba đi, về, khi ba đau ốm, khi ba buồn, vui, vì em ơi, chị tin chắc chắn rằng ba cần những sự đó hơn là bất cứ thành công nào của ba ngoài xã hội em ạ.

Chị ĐỒ PHƯƠNG KHANH

HOA THƠM

Đời sống ta có hạn mà sự học hỏi thì vô hạn.

Trang Tử

Học thức là cái gì còn lại khi mình quên tất cả.

Lierriot

Nhìn lên trên cao học rộng hơn nữa, tìm thể vượt cao lên mãi.

Pasteur

VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG

CHỊ ƠI!

● Chị ơi! Nụ cười gì đáng bỏ vô sọt rác?

CHI (Đà Nẵng)

— Cười ruồi.

● Chị ơi! Nụ cười gì đáng đồng tiền bát gạo nhất.

CHI (Đà Nẵng)

— Cười cầu tài (tài là tiền tài).

● Chị ơi! Sao người ta không có sừng không có ba mắt?

THỐ TY HOA

— Dư quá vô ích em ạ.

● Chị ơi! Bướm Ma có xuất hiện bạn ngày không hả chị?

GIANG XUYỀN

— Đã gọi là Ma thì khỏi có ngán, ngày đêm gì cũng dám xuất hiện, nhiều nhất là ở sạp báo em ạ

● Chị ơi! Tại sao đánh dấu chó mà nó kêu «căng»?

TRẦN QUỐC (Châu Đốc)

— Có gì lạ đâu. Nếu đánh vô vô căng nó, nó sẽ kêu «gâu gâu» tức là «đầu, đầu» đó!

● Chị ơi! Con trai tui em ngày nay để tóc dài, vậy gọi là dân húi cua có lỗi thời không?

HƯƠNG Cà Mau

— Ờ nhỉ! Lỗi thời thật!

● Chị ơi! Cô em gái của em ghét em rồi, làm sao cho cô bé thôi không còn ghét em nữa.

PHIÊU LY (Sai Gon)

— Đáng lắm! Ai biểu làm cho cô ghét. Rán chịu cho quen em nhé.

● Chị ơi! trong tòa soạn, ai ốm nhất hả chị.

HOÀNG DIỆP (Gia Định)

— Chị chỉ lo soi gương, nên không còn thì giờ lưu ý tới ai hết.

● Chị ơi! Theo chị thì ai là thánh tổ của làng cười hở chị?

THÁI SƠN, Thị Nghè

— Bác Đình Gô chứ còn ai nữa. Nội ngó gương mặt bí xị của bác í là chị đã tức cười muốn chết rồi.

Thân mến
Chị MAI LOAN

RỜI MỘT SỚM

Về chị Tường Vy (Huế)

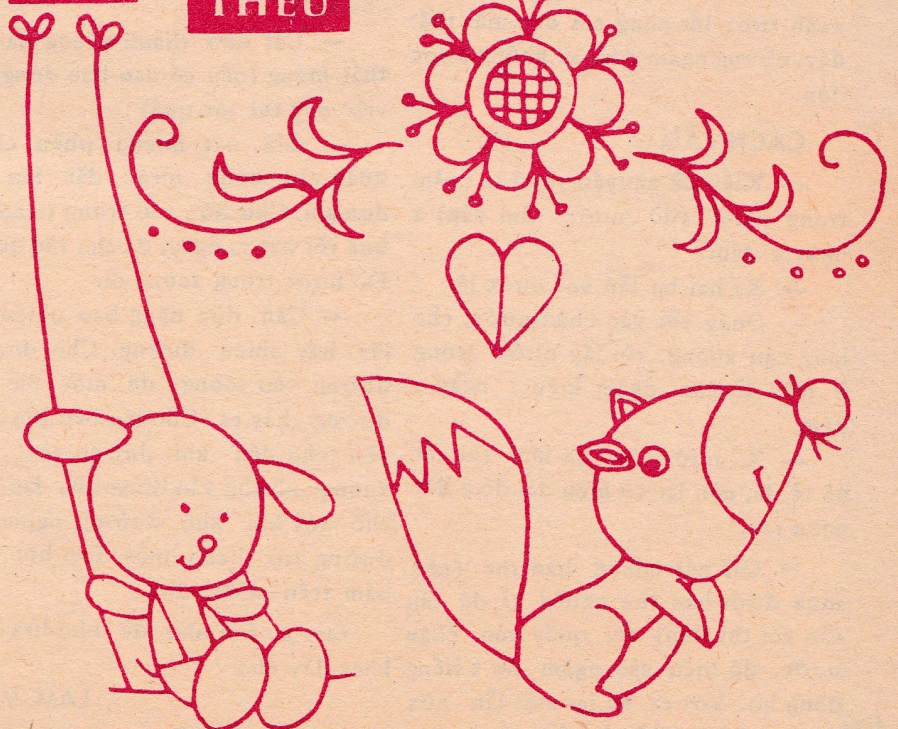
Rời một sớm mai, bé già từ
Khuôn vàng tuổi ngọc thích suy tư
Tà áo tung bay chiều gió lộng
Khua bước rộn ràng trong nắng thu
Rời một sớm mai, bé nhớ nhiều
Mái trường, bè bạn, đáng thầy yêu
Đã từng dạy dỗ đàn con trẻ
Trưa sớm khuyên răn, dặn đủ điều
Rời một sớm mai, bé sẽ là
Cánh chim phiêu bạt chốn xa xa
Từ già những gì trong thơ ấu
Mang nỗi buồn vượn tuổi ngọc ngà
Đề nhớ và thương tuổi học trò
Không buồn, vương bận chút âu lo
Và bé thấy, mình như cô độc
Vì đã xa lìa bạn tuổi thơ...

TRỊNH CÔNG, TRUYỀN

Bút nhóm: Sương Đêm

MẪU

THÊU

Dưa kiệu

Năm gần hết, Tết sắp đến rồi, chị em chúng ta hãy chuẩn bị đón nàng Xuân Hòa Bình với một vài món mà chị tin rằng Thiếu nhi nào cũng thích thưởng thức và Thiếu nhi nào cũng có thể làm được.

VẬT LIỆU :

- 2kg kiệu già
- 1 chén đầy muối
- 1 muống lớn với ăn trâu màu trắng
- 1 muống hàn the bằng đầu ngón tay
- 1,5 lít dấm
- 1 chén đầy đường
- 1 muống nhỏ muối

Lời dẫn : Mua kiệu chọn thứ kiệu già, tức là kiệu đã héo rụi phần lá thì làm mới ngon ; kiệu non lá còn xanh tươi lúc sống coi đẹp mắt thật đấy, nhưng ngâm dấm sẽ không được giòn.

CÁCH LÀM :

— Kiệu đề nguyên rễ và lá ngâm trong muối (đồ nước sấm sấp) 2 ngày 2 đêm.

— Xả hai ba lần với nước lã.

— Quấy với vào chậu nước, cho lắng cặn xuống, rồi lấy nước trong ở trên đổ vào ngâm kiệu 1 ngày 1 đêm.

— Xả nước hai ba lần rồi cắt bỏ rễ, lá, còn lại củ kiệu dài độ 2 đốt ngón tay.

— Giã nát miếng hàn the (nếu mua được hàn the người ta đã tán sẵn rồi thì tiện) rồi quấy vào chậu nước, đổ kiệu vào ngâm độ 1 tiếng đồng hồ. Vớt ra xả lại một lần nữa bằng nước lã. Để cho thật ráo nước. Xếp vào keo.

— Trong khi đó, đun sôi dấm với đường và 1 muống nhỏ muối, hớt hết bọt dơ, rồi để thật nguội mới đổ vào keo kiệu.

3 ngày sau có thể ăn được rồi, nhưng nếu ngâm dấm lâu, thì kiệu chua. ngon hơn

MỨT DỪA

VẬT LIỆU :

- 1 trái dừa non
- 1 miếng phèn chua bằng đầu ngón tay
- Đường cát trắng

CÁCH LÀM :

— Mua dừa chọn trái người ta đã đập sẵn, lấy miếng nào vỏ trong màu nâu nhạt, dày cơm (cùi) là dừa non, miếng nào vỏ màu nâu đậm, cùi mỏng là dừa già. Nhờ người bán dừa nạy dùm vỏ ngoài, hoặc hơ miếng dừa trên bếp cho nóng vỏ ngoài rồi lách lưỡi dao vào giữa lớp vỏ ngoài và cơm dừa, em có thể nạy ra dễ dàng.

— Gọt vỏ dừa, rồi rửa miếng dừa cho sạch.

— Cắt dừa thành miếng dài và thật mỏng (nếu có dao béc dùng vào việc này thì tốt quá)

— Giã nát miếng phèn chua, quấy vào soong nước, đặt lên bếp đun sôi. Cho dừa vào trụng (trần) sơ qua rồi vớt ra ngay, để cho ráo nước. Đổ nước trong soong đi.

— Cắt dừa nặng bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu đường. Cho dừa và đường vào soong, để một lúc cho đường chảy ra. Cho lên bếp lửa nhỏ xên cho đến khi đường tới, bắc xuống, nhưng vẫn dùng dũa đảo nhẹ cho tới khi khô đường, nghĩa là đường trở thành một lớp bột mịn bám trên miếng dừa.

Lưu ý : Em nhớ để nhỏ lửa kéo khét dấy nhé.

LAM VĂN

MỆO VẶT

CÁCH LÀM CHO TRÀ THÊM NGON

Muốn cho trà giữ được hương vị đậm đà lâu ngày, bạn nên đề chúng vào trong lọ sành hay hộp thiếc đậy thật kín. Để trong chai thủy tinh trà rất mau bay hơi. Để trà thêm phần thơm ngon bạn hãy lấy một miếng vỏ cam bỏ vào hộp trà.

CÁCH GIỮ CẢI CÂY KHÔNG BỊ HÉO

Nếu cây cải bị héo bạn nên nhúng phần lá vào trong chậu nước lạnh. (Phần củ không nhúng vào nước) một lát cây sẽ trở nên tươi tốt. Bạn nhớ kỹ không nên ngâm cả ngày cải sẽ úng lá đi.

CÁCH GIỮ RAU XANH TƯƠI NGON SAU KHI LUỘC

Một vài loại rau ngày nay không hiểu vì lý do gì, khi ta nấu hay luộc thường hay bị đen lại, trông mất ngon. Muốn cho rau cải giữ được màu xanh, khi nấu các bạn hãy cho vào ít muống bột hòa tan trong nước là được.

CÁCH GIỮ MỨT CHO KHỎI MỐC

Lọ phủ hay hộp đựng mứt đang ăn giỗ có thể giữ được lâu hàng tuần lễ mà không bị lên mốc hay mẻ gì cả nếu bạn phủ lên trên nó một lượt đường bột thật dày, sau khi dùng xong.

THƠ NGÂY

(Tặng M. Trang)

Bướm ơi cho bé hỏi :
Bướm từ đâu tới đây ?
— Bướm từ chân trời lạ
Tìm về bên hàng cây.

Mây ơi cho bé hỏi :
Mây ở chân trời nào ?
— Mây ở nơi xa lắm
Bên gia đình rạt rào.

Chim ơi cho bé hỏi :
Từ xứ nào tìm về ?
— Chim ở phương trời lạ
Đường về còn mãi mê.

Gió ơi cho bé hỏi :
Gia đình gió nơi đâu
— Gia đình gió lạc hết
Thế nên gió âu sầu.

HOÀI-LINH-VŨ

(Bút nhóm TTST Hòa Lạc Gò Công)

DÁNG EM

Dáng em gầy thướt tha trong nắng
Tung tăng như bướm lượn chim bay
Dịu dàng như cành mai cành liễu
Đề cho ta nhớ đến dáng em hoài...

NGUYỄN-THỊ-K-H

TÔI YÊU...

(Mến trao về Trần văn Viên)

Tia nắng vàng rực rỡ,
Giọt sương khuya long lanh.
Ngoài kia hoa đua nở,
Bầu trời cao xanh xanh.

Chim Sơn ca riu rít,
Bên cành mai rực vàng.
Cụm khói xa mù mịt,
Hồn ta dâng thên thang.

Gió hiền hòa rào rạt,
Mây nhẹ bay lững lờ ;
Sóng vỗ về bãi cát,
Biển rộng thêm bờ vờ.

Núi chập chùng hùng vĩ,
Rừng cây xanh hiên ngang ;
Suối uốn khúc thùy mị,
Tình ai ta nặng mang ?

Sông chảy dài lặng lẽ,
Con đò nhỏ êm trôi.
Nắng vương lên nhẹ nhẹ,
Tiếng hò vọng ra khơi.

TRẦN-CẢNH-ĐỨC

TÓC HUẼN

(Thương về Ca Dao)

Gió xao sợi tóc dong đưa
Tóc mai từng cọng lưa thưa sợi mềm
Nơ hồng bím tóc dịu êm
Thơm hương bồ kết tóc mềm nhung

trơ.

RONG LÁ MƠ

(bn Hoa Tiên)

GIÓ THỜI

Gió hiu hiu thổi bên hè,
Lướt qua khóm trúc khóm tre rộ

Mấy con bướm nhỏ nhẹ nhàng,
Lượn trên hoa đỏ nhụy vàng thơm

tho.

PHONG-VÂN — THUY-ANH-VŨ

(Cao Nguyên Lạnh)

TẬP LÀM THƠ

Ngồi buồn lấy bút làm thơ
Đến bên cửa sổ mộng mơ nhìn trời
Mãi mê suy nghĩ một hồi
Mới tìm ra được một lời thơ hay.

ĐỖ THỊ HẠNH

(Khánh Hồng)

BẠN HIỀN

Bạn ở đồng quê vui gió trăng
Một nụ tâm xuân ít nói năng
Đôi má đồng tiền luôn cười mỉm
Rõ ràng ánh mắt tựa hoa đăng
Bờ vai bạn nhỏ xoắn tóc thề
Chân trần bạn khẽ cất bước đi
Nghiêng nghiêng bóng đổ bên hàng
dậu
Chờ hương lúa chín thoảng bay về

(Thơ thừa mười ba)

PHẠM-TƯỜNG-VÂN

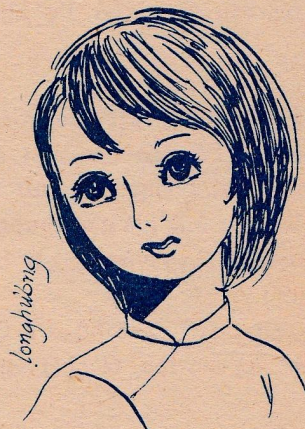
(Tam Kỳ)

CHIỀU THU BUỒN

Chiều thu nhẹ bước sân trường
Lá rơi nhẹ trên đường cỏ hoa
Sầu dâng lên len ngấm nga
Mưa bay lất phất bóng tà ủ ã
Khung trời vắng lặng tứ bề
Chim thôi không hót tóc thề
yên
Bước chân run rẩy nghiêng nghiêng
Bụi cây quên thở triển miên thu
sầu.

THIÊN NAM

Nguyễn văn Ai

EM

Ngày còn bé tí teo
Em ưa thích trèo leo
Vui đùa cùng phá phách
Má bảo : đúng con mèo
Bây giờ em đã lớn
Em từ bỏ hết trơn
Má cười khen : «ngoa quá»
Lòng em thấy sướng rơn.

DIỄM-PHƯỢNG

(Nguyễn thị Hồng)

Ao trắng Lê văn Duyệt — GĐ

CON MÈO CỦA BÉ

Chiếc gác chuông cao vút, bọn bé ngước mắt nhìn lên, bầu trời xanh lơ. Vài áng mây nhẹ nhàng trôi xa. Một chú mèo con ló đầu ra, rồi lại quay vào kêu lên thảm thiết. Tiếng kêu nhỏ lắm, yếu ớt như bị gió sớm mang đi. Nắng đã bắt đầu lên. Chẳng biết con mẹ làm cách nào mà «cổng» con lên tận đó. Nhỏ Ty khê chắc lưỡi:

— Tội nó ghê hén !

Cả bọn cùng gật đầu. Con mèo mẹ quái ác đã lần đầu mất sau cú đá như trời giáng của anh Phong. Vừa lúc ấy, ông già gác chuông chạy ra, ông vừa chạy vừa la bài hải, đôi tay vung vút :

— Gì... Gì... thế hở... ? Chớ có nghịch mà leo lên, té chết nghe các con...

— Bọn tấu hòng ó nghịch ầu... mà ông ụ na... on mèo ủa tấu ở tên ó.

Bé Na ngây thơ chỉ lên ông cụ ngăm ngăm một lúc lâu rồi lắc đầu bảo :

— Cao quá... Không mang xuống được đâu, chịu thôi...

Cu Nghĩa trề môi.

— Xi ông «yếu» quá... Đề cháu leo cho ông coi nè...

Vừa nói cu cậu vừa nhóm bước như định leo thật. Ông già hoảng quá vội níu Nghĩa lại. Thế nhưng

sau một hồi nắn nỉ, ông cũng chịu để cả bọn khiêng giúp cái thang cũ kỹ ra. Nhìn cái dáng cồng cồng của ông leo thấy mà thương. Nhưng ông chưa leo đến đích thì mèo mẹ ở đâu đã thoăn thoắt giữa các thanh sắt, cản cò con mèo nhỏ quay xuống trông thật chệnh vênh. Chẳng mấy lúc nó đã xuống đến Đất, bọn bé mừng rỡ buông thang chạy lại, reo hò. Con mẹ thấy động cong đuôi chạy mất, chừa lại con mèo nhỏ ngơ ngác một mình. Trên kia, ông già kêu ới ới bầu chặt lấy các chân song, trong khi cái thang đang chao qua chao lại một cách thảm hại. Bọn bé phì cười vội chạy lại đỡ ông xuống.

Bé đang mãi quần quít với con mèo thì ba mẹ với hai bác ra, bé theo ba mẹ đến nhà bác chơi mà. Thấy vậy bác gái hiểu ý, xoa đầu bé.

— Chà, con bé này ngoan ghê, bác cho con đấy, mang về nhà mà nuôi nghe...

Rồi quay qua mẹ.

— Ấy, con mèo nhà vừa mới đẻ... nhiều lắm, để lại nó cũng tha lên gác chuông thôi...

Bé sung sướng đỏ mặt, tai ù đi, không nghe thấy gì nữa... Lẽo đẽo theo cha mẹ ra xe, bé ôm con mèo thủ thi :

— Về ở với «chị» nhé, rồi «chị» thương... À mà cưng có tên chưa?... thôi : Mina đi... chịu nghe...

Chẳng biết nó có nghe được không, mà dụi đầu vào ngực bé khê meo lấy mấy tiếng thật dễ thương. Bé thấy, hình như có một niềm hạnh phúc đang từ từ dâng lên, tràn ngập cả tâm hồn...

Con mèo thế mà ngoan đáo để, chẳng «mè nheo» gì. Cho gì ăn nấy chứ đâu có đòi xương cá chỉ chỉ, thế mà lúc về chị Trang cứ hù mãi.

Bé vừa làm cho nó một cái ổ thật xinh, zậy mà nó chẳng chịu ở thế mới tức. Nó nhất định chỉ ngủ với bé hà...

Nó lớn như thổi, chẳng mấy lúc bé đã thấy nó lững thững trên trần nhà với chú chuột nhắt tí teo. Ớn quá, chờ một chốc, lúc nó đang men

lại cò chân bé như thói quen. Bé chộp ngay lấy nhúng cả người «cu cậu» vào chậu nước kỳ cọ.

Có thể mà nó ốm mất mấy bữa, làm bé lo quá cỡ, bé chỉ sợ nó chết... Thôi bé thề tôn tới già, chẳng bao giờ dám tắm cho Mina nữa...

Nhà bé vốn ở chỗ trũng nên cứ đến mùa mưa, nước dồn cả vào. Cổng rút không kịp là có châu... lội. Y như vậy, mùa mưa vừa chớm là nhà bé đã lũng bồng đầy nước, thế là Mina tự động trốn biệt trên lầu, chẳng dám mò xuống. Chuột cũng thấy biến đâu cả. Một hôm, chẳng biết... buồn tình hay hữu ý mà Mina... thò «tay» vào chuồng gà nhẹ nhàng «vớt» ra một chú gà con. Giận quá, bé đá cu cậu một cái rơi tõm luôn xuống nước,

Thế là từ bữa ấy, Mina trốn mất. Mấy bữa sau, chị Trang vô tình gặp nó ở tuốt trong kẹt tủ, người gầy xác xơ. Thì ra nó sợ bé đánh nữa. Bé ôm nó vào lòng vuốt ve triu mến :

— Bé thương Mina lắm mà, bé đâu ghét mà Mina trốn đi hở...

Cứ yên lành như vậy được một tuần, thì bé chợt khám phá ra là Mina đã biệt tăm. Bé hoảng hốt tìm khắp nơi, cũng chẳng gặp, mà bé có đánh nó cho cam... Buồn quá, bé khóc hết nước mắt. Cứ đến đêm, ôm cái gối bông ngủ, là có lại thấy nhớ Mina. Tội bé quá, mẹ phải bảo :

— Thôi, đừng khóc nữa... Đề khi nào mẹ dẫn lại bác xin con khác về nuôi...

Mẹ hình như đã quên lời hứa với bé hôm nào nên mãi vẫn chẳng thấy mèo đâu. Bé vừa sắp buồn thì chợt một buổi sáng Mina về, thân hình xác xơ với cái bụng «chè ề». Bé đang lo nó bị đầy bụng. Mỗi lần bụng bé căng như vậy ba vẫn bảo bé bị đầy bụng mà thì mẹ đã bước ra cười nói :

— Vui nhé, nó đẻ cả bảy cho mà nuôi... Chỉ sợ khi đó rồi ớn thôi...

Thấy bé còn ngơ ngác, bà thêm :

— Nó có «mang» đấy... y như hồi

con còn trong bụng mẹ đấy.

Bán tin bán nghi bé đề tay lên bụng nó : Quả thật nó động đấy thật. Mừng quá bé nhảy cẫng lên reo hò. Cả ngày hôm đó, cả mai thấy được bé ngót cười bao giờ. Đêm đó; nằm vắt tay lên trán bé đoán mãi xem nó đẻ mấy con đề mà đặt tên chứ, và trong giấc ngủ bé mơ thấy.. toàn mèo và mèo.

Rồi chuyện đó cũng qua đi. Bé lại không đề ý đến Mina nữa. Thời gian như «ngựa chạy, tên bay» quả đúng thật : Một buổi sáng, bé đang «mơ màng giấc điệp» trên giường thì có tiếng chị Trang la :

—Ơ, chuột... bạch bú mèo bà con ơi... ý mà hồng phải, mèo con bé đề rồi bé ơi... Bé tức mừng vọt dậy nhanh như chớp, chả bù cho mọi khi...

Một bữa mèo con trắng trắng đen đen lúc nhúc cạnh Mi na, lúc bấy giờ đang tròn xoe mắt nhìn mọi người, trông đến xinh. Bé sung sướng quá, tưởng như mình bay bổng lên mây từng mây, bé muốn hét to lên cho mọi người cũng biết là bé đang vui sướng.

Đề vài tuần cho mẹ con cứng cáp, mẹ bảo vậy. Ba chiều bé chở cả mẹ con Mina lại trình diện bác.

Trong khi ba mãi nói chuyện với hai bác, bé len lén bế mẹ con Mina ra gác chuông nơi Mina đã ra đời. Ông già gác chuông cũng có mặt từ bao giờ, ông cười nụ cười móm móm cho thấy ông đã già hơn chút nữa, vui sướng khi biết con mèo này là con mèo khu xưa. Không hẹn mọi người cùng ngược lên cao hướng về gác chuông. Bầu trời vẫn xanh như thuở nào, nhưng gác chuông đã phủ thêm một lớp bụi thời gian.

Như chợt nghĩ ra, ông già chạy về gác chuông níu dây giạt lấy giạt đề. Tiếng chuông vang lên, ngân nga và như len vào từng thớ thịt trong người bé thăm thía, ngân vọng mãi trong không gian, tưởng chừng như chẳng bao giờ dứt...

KHIẾU QUỐC VIỆT (TTD)

— Mặt trời vàng —
Đà Nẵng 22-6-72

CUỘC THI SÁNG TÁC THƠ

Số thứ tự nhận được 89

TRƯỜNG LÀNG

Hai bên đường xóm lượn quanh co
Ở giữa đường vui rộn học trò
Mái ngói, tường vôi xinh xắn quá
Bốn bề sân rộng bóng cây to.

Rào cao đâm bụi mọc bốn bề
Hoa nở từng bùng sắc đỏ hoe
Bên phải tre già soi lạch nhỏ
Im lìm len lỏi cỏ xum xuê...

Tổ ấm là đây chẳng hẹn hò
Đầu xanh chưa vương chút âu lo
Làng xa, xóm cận uà nhau tới
Hai lớp trên trăm đứa học trò.

Rộn rã ngày ngò tuổi ấu thời
Trước giờ vào học giữa giờ chơi
Tung tăng chạy nhảy cười la hét
Trăm miệng reo vang dậy góc trời.

Trống thúc vang lên đội xóm làng
Lòng còn tiếc nuối, ý miên man
Gái trai chờ lệnh đi vào lớp
Hối hả chen nhau đến sắp hàng.

Lớp học trang nghiêm lại bắt đầu
Tiếng thầy lạnh lạnh giảng từng câu
U mê, ấu trĩ vui hồn trẻ
Đạo lý văn chương ánh nhiệm màu.

Tôn nghiêm cao quý bóng hai thầy
Nhà ở làng xa đến tận đây
Hai buổi sáng chiều chăm giảng dạy
Khơi hồn, mở trí đắm thơ ngây.

MAI-VÕ-HỒNG-NAM

Số thứ tự nhận được 91

TÌNH KHÚC CHO CHA, MẸ VÀ EM

Từ độ ra đi rời xóm nhỏ
Bỏ lại quê nghèo những luyến thương
Nào cha, nào mẹ, nào em dại
Trăm nhớ nghìn thương nặng trĩu lòng

CHO CHA

Thương nhớ đông đầy trong mắt nai
Con dâng lời nguyện giữa đêm dài
Cầu xin thánh sủng ơn trời xuống
Lành phước cho cha với luống cây !

CHO MẸ

Lệ nhỏ đôi hàng con nhớ mẹ
Chắt chiu từng giọt nắng trong hè
Thăm mong nắng ấy thay lời trẻ
Sưởi ấm lòng già lúc gió mưa !

VỚI EM

Em hơi lời này xin cho em
Với cả tình thâm tự đáy lòng
Dù xa xôi đó nhưng niềm nhớ
Chị vẫn gửi về em dấu yêu !

Nguyễn Thị Hải Vân

Số thứ tự nhận được 97

BÀI TẶNG BƯỚM

Vào buổi sáng em ra vườn thăm bướm

Bướm muôn màu như mở hội bên em
Bướm quây quần, luân vũ êm đềm
Như thăm bảo bướm yêu em lắm

Bướm, bướm ạ, bướm đẹp quá đi thôi

Muôn màu sắc diễm tô ngày mới

Bướm hãy mãi vui cùng em nhé

Đề mỗi sáng ngát ngày cùng bướm

NGUYỄN HỒNG

VIẾT VỀ NHỮNG KỶ NIỆM HỌC TRÒ

CUỘC THI

SÁNG TÁC

Số thứ tự nhận được 295

PHỤC THÙ

THẢO CÒM

Hôm ấy, đến giờ toán. Thầy gọi bốn người lên bảng và đọc đầu đề. Thầy có lỗi dạy rất đặc biệt là cho bốn người, hai trai, hai gái đứng cách khoảng nhau mà làm. Và cứ hai người về nhất thì được nhéo tai hai người còn lại. Do đó học sinh rất hăng hái học tập và ganh đua để được cái hân hạnh nhéo tai đối thủ.

Trong bốn người lên bảng hôm đó gồm có tôi, Dũng và hai cô kẹp tóc. Vì mãi mê với «Anh hùng xạ điêu» nên tôi làm không được bài toán thầy ra và kết quả là tôi bị nhéo tai xoắn một cái vào lỗ tai đau điếng. Mặt nhỏ vênh vênh tự đắc mỉm cười khi nhéo tai tôi xong. Lúc đó, tôi «quê một cục». Giận tím ruột mà chẳng làm gì được. Và tôi hẹn với lòng là sẽ trả mỗi thù này. Con trai bị con gái nhéo tai nhục quá! Cũng may lúc đó Dũng cũng được nhéo tai một nhó gờ gác phần nào (?) Nhưng riêng tôi thì sùng lắm.

Bắt đầu từ tối hôm sau, tôi dẹp «anh hùng xạ điêu» qua một bên, tôi lôi tất cả các sách toán ra làm. Bài nào không hiểu tôi nhờ anh tôi giảng, và mong có ngày phục hận.

Nhưng mỗi lần tôi được thầy kêu lên bảng thì tôi không gặp «Cự thù». Nhưng tôi cũng cố gắng làm cho nhanh để được nhéo tai đối thủ.

Kể từ ngày tôi bị nhéo tai cho đến một hôm tôi ngồi kiểm điểm lại thì thấy mình đã nhéo tai được hơn mười người. Nhưng không có «kẻ thù» trong danh sách. Tôi tức lắm và lý do đó làm tôi có gắng miệt mài với cuốn toán pháp dây cò.

«Nước chảy đá mòn» Việc gì đến cũng phải đến và tôi đã gặp lại «cự thù». Nhìn con nhỏ trên bảng mà «lửa thù» của tôi sôi lên đến ngàn độ. Khi thầy vừa đọc dứt đầu đề là tôi hý hoáy làm ngay. Không biết tại sao lúc đó tôi làm lẹ vô cùng, cả lớp nhìn tôi kinh ngạc. Hôm đó con nhỏ kẹp tóc lại về chót. Tôi thắc mắc: «Tại sao nó học giỏi thế kia mà về chót nhì? Kệ, mình cứ nhéo tai đi». Khi được thầy ra lệnh nhéo tai, tôi hùng hổ lại xoắn một cái thật mạnh vào tai cô bé khiến cô ta la lên «Ui da» thật lớn. Lúc đó cả lớp cười như ong vỡ tổ. Nhìn kỹ đôi mắt của cô bé tôi thấy hai hàng lệ lăn dài xuống má. Và tay phải của cô bé mang một băng tan. Nhưng tôi vẫn mặc kệ và về chỗ cũ. Cô bé về chỗ mình mà gục mặt xuống bàn nước nở. Lúc đó thầy rầy «Sao trò nhéo «nhẹ» thế». Cả lớp lại cười.

Về chỗ, tôi hỏi Dũng là người cạnh nhà của nhó kẹp tóc:

— Ê Dũng! Nhó ấy tên gì tại sao cô bé lại mang băng tang?

— Nó tên Dạ Lan, tôi nghiệp ba nó chết vì trận AN LỘC vừa rồi.

Một niềm hối hận dâng lên trong người tôi: «Thì ra Dạ Lan có tang mới quên học bài chứ thường ngày cô bé học chăm lắm cơ mà. Mình hối hận quá. Làm sao bây giờ?» Ý nghĩ đó làm tôi coi buổi học hôm đó dài thật dài và tôi quyết định xin lỗi cô bé.

Chuông tan học vừa reo. Theo thường lệ nữ sinh về trước nam sinh. Khi tôi ra khỏi cổng thì Dạ Lan đã đi cách tôi hơn mười gốc cây cồ thụ.

Niềm hối hận miên man, tôi đi như chạy, cồ hòng tôi khô lại. Mùi thơm của hoa cúc cũng chưa xóa tan niềm hối hận của tôi. Và tôi đã bắt kịp Dạ Lan. Tôi nhỏ nhẹ:

— Dạ Lan ơi! cho tôi nói cái này...

— Không có Lan gì hết á. Nhéo người ta đau thấy mồ.

— Tôi đâu có biết, vì nhà Dạ Lan có tang nên Dạ Lan quên học bài, chứ đáng lẽ ra Dạ Lan nhéo tai tôi mới phải.

— Thế anh nhéo tôi sao lại mạnh thế? Tôi liền thuật lại mỗi thù của tôi cho Dạ Lan nghe và kết luận.

— Tôi có lỗi với Dạ Lan nhiều lắm, xin Dạ Lan thứ lỗi cho tôi.

— Không có thứ tha gì hết. Không ngờ một chuyện quá nhỏ nhặt như thế mà anh đề tâm thù oán.

— Tôi đã nói hết lời mà Dạ Lan không nghe. Thôi thì Dạ Lan nhéo tai tôi đi. Tôi chịu nê.

— Nói vậy chứ, tôi không nhéo tai anh đâu. Thôi tôi bỏ qua hết đó. Nhưng nhớ từ nay đừng đề tâm đến vụ đó nghe. À mà anh tên gì? Tôi nghe mang máng anh tên Long phải không? mà họ gì?

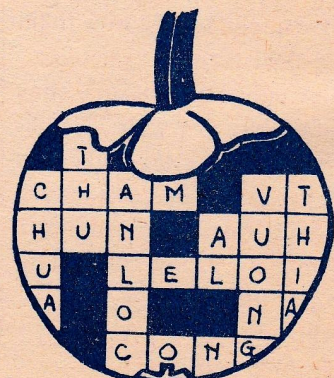
— Tôi tên Nguyễn phước dũng Long. À có hàng xí muối kia. Nhân dịp này tôi xin đãi Dạ Lan một châu đề tạ tội.

— Cũng được, chúng ta đi.

Xa xa, mặt trời đã lên cao, mọi vật như đón mừng niềm vui của tôi.

GIẢI ĐÁP: Ô Chữ

Trái Măng Cụt

Em Lương Văn Thu — Tam kỳ:

Anh đoán chừng sau những ngày chờ anh tái xuất giang hồ thì cô em ngóng chờ em nó đã dài ra ba thước một, thôi bây giờ hãy thu ngắn lại nghe anh giải đáp.

— Hệ thống khuếch đại âm thanh mà anh cho đăng ở Thiếu Nhi thì transforme de sortie phải có 5 chấu cả thầy.

— Em có thể thay đổi transistor 2SB176 bằng 2SB187 cũng được không phải thay đổi gì hết.

— Transistor 2N703 mà em mua được là loại dùng cho haute fréquence (cao tần) công suất của nó được 0,3 watt chịu đựng được tối đa 20 volts em không dùng nó vào việc ráp máy khuếch đại được.

Em Xuân Hải — Phan Rang:

Thôi thôi anh xin can đừng có hăng tiết vịt kiểu đó thì có ngày bề bụng thiệt đó nghe. Đây những nguyên nhân căn bệnh thắc mắc của em.

— Máy ảnh của em chụp bị mờ anh đoán là em lấy ánh sáng sai, còn nếu em lấy ánh sáng và thước tắc cho đúng mà hình vẫn mờ thì đó là loại máy hình thuộc loại xoàng. Nếu ống kính bị bụi ở bên trong thì nên đem ra cho thợ chuyên môn họ tháo ra rồi họ có cái bơm họ thổi bụi ra, chứ đừng có lấy khăn hoặc bất cứ một thứ vải gì lau vào mặt kính sẽ bị xước hết. Em nên nhớ kỹ máy ảnh đắt tiền cũng như ở cái ống kính tốt hay không. Những ống kính thuộc loại máy đắt tiền họ hay đề là F. 1-4 hay F. 1-2 chứ còn F. 2-8 hay F. 1-7 — 1-8 thì thường thôi.

— Radio nhà em kêu bị nghẹt nghẹt như không thông lỗ mũi có thể nguyên nhân tại pile bị yếu rồi không đủ cung cấp cho mạch transistor, còn nếu pile mới mà nó vẫn như thế thì mang ngay nó đến nhà thương nào có tín nhiệm ở Phan Rang.

Em Quang Tiễn — Gia Định:

Chắc chắn là anh sẽ trả lời dài

BÌNH ELECTRONIC

dài tất cả những thắc mắc của mọi tầng lớp độc giả Thiếu Nhi về phương diện kỹ thuật. À này Quang Tiễn ơi. Yếu quá, trả lời hai ba câu hỏi mà được có mỗi một viên kẹo thôi à?

— Em nói Ti Vi nó bị bệnh một cách tổng quát khó bắt mạch quá xá, lần sau phải nói rõ nó chớp như thế nào nếu tiện có thể vẽ sơ sơ cái hình cho anh, coi lại cái Antenna xem sao.

— Radio Sony nó kêu nhỏ sau khi đã thay pile mới. Bệnh này lên cơn sốt nặng rồi, lang lơ tơ mơ không chữa nổi đâu, có thể em nên đem lại 262 Nguyễn Huỳnh Đức Phú Nhuận cạnh tòa soạn Thiếu Nhi sẽ có người làm cho đời nó vui tươi lại hát to lên như cái thuở ban đầu lưu luyến ấy.

Trần chí Thanh — Vĩnh Long:

— Lực đồ máy phát thanh giản dị sẽ được đăng trong số Xuân tuyệt cú mèo năm con Trâu sắp đến đây.

Sẽ nghiên cứu một lực đồ cho hộp đèn nhạc màu xanh đỏ thật giản dị đồ phụ tùng dễ mua. Còn lực đồ thông thường có rất nhiều nhưng khó kiếm phụ tùng lắm. Tiêu chuẩn của trang kỹ thuật là khi trình bày một trò chơi gì là phải xài phụ tùng mua đâu cũng được chứ còn đăng nguyên lực đồ ngoại quốc lên chỉ rồi mắt mà thôi không thực hiện được gì hết.

Đĩa hát rè làm cho khỏi rè chỉ lực đồ hay nhất là vút vào sọt rác sau đó đi mua đĩa mới, nhưng phải thay kim đi nếu kim cùn quá rồi.

Em Nguyễn công Phi — Chí Hòa, Saigon:

Có một dạo anh cũng học thêm Toán lý hóa ở trường của em nhưng còn mang tên là Trường Âu Lạc cách đây khoảng 10 hay 12 năm gì đó. Trường này anh còn nhớ họ sưu tầm nhiều đồ cổ lắm không biết bây giờ còn không. Anh rất thích những học sinh cầu tiến như em lúc nào ghé anh chơi.

Anh trả lời câu hỏi của em đây, nếu cái flash electronic của em bộ phận oscillator gồm có 1 transforme và 1 transistor, nếu transistor em đã thay rồi mà khi em cho pile vào mở công tắc nếu em nghe thấy tiếng rít lên là hiện tượng Oscillator có hoạt động đề đưa điện thế khoảng hơn ba trăm volts nạp vào tụ điện hóa học. Thế mà khi em bấm đèn lại không chớp thì cái bóng của em bị hư, nếu anh không lầm thì bóng của em hình chỉ như khoảng hai ngàn đồng ở mấy Kiosque bán phụ tùng máy ảnh đó em mua về thay đi. Nếu không được đem lại anh 262 Nguyễn Huỳnh Đức cạnh tòa soạn anh sửa cho. Anh ít thấy có sách nói về Flash kể cả ngoại ngữ.

Em Trần Thủ — Đà Nẵng:

Có thể Cassette của em cái motor bị hư rồi nên lúc chậm lúc nhanh. Motor loại này không có quyền cho dầu mỡ gì vào được. Có thể hai cực than ở trong mòn rồi em nên thay đi, chứ em mà cho mỡ hay dầu vào là chỉ có nước vút đi luôn, không sửa được nữa.

+

Tự cao tự đại là hại mình.

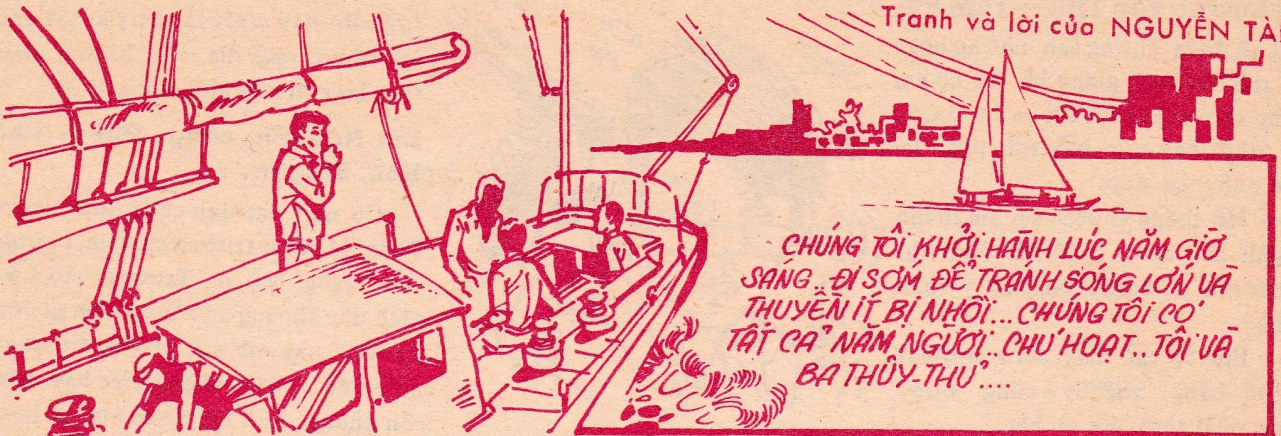
Tục ngữ

Tôi mong ước trọn đời chỉ làm những công việc nhỏ mọn, nhưng làm với một tâm địa rộng rãi quang minh.

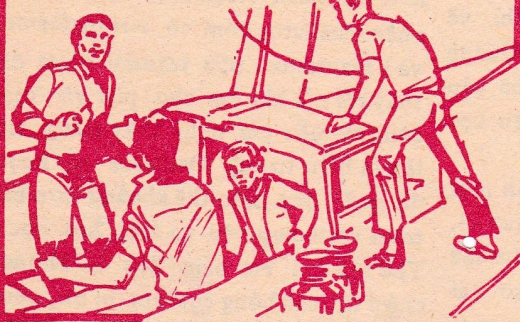
Maggy

CÙNG ĐI VỚI TỰ THẦN

Tranh và lời của NGUYỄN TÀI

ĐẾN TRƯA THÌ THUYỀN ĐÃ CÁCH BỜ KHA' XA... CHÚ HOẠT CHO NEO LẠI ĐỂ MỌI NGƯỜI ĂN CƠM....

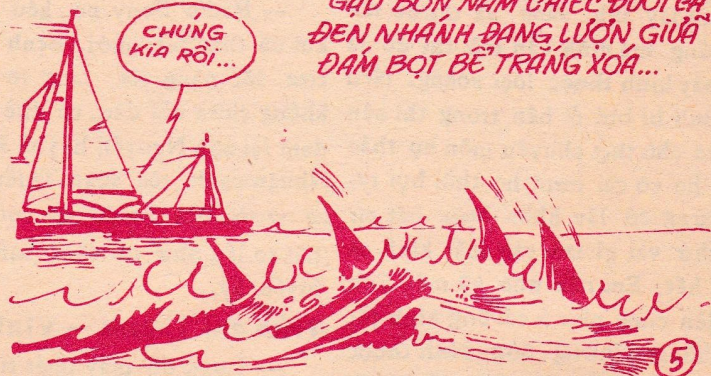
NÀY.. ANH HOẠT..TÔI VỪA NHÌN THẤY MỘT BẦY CÁ 'MẬP.. Ở PHÍA ĐÔNG. HƯỚNG TAM GIỜ... MINH THEO CHỨ'...

THUYỀN ĐƯỢC CĂNG THÊM BƯƠM ĐỂ ĐUỔI THEO...

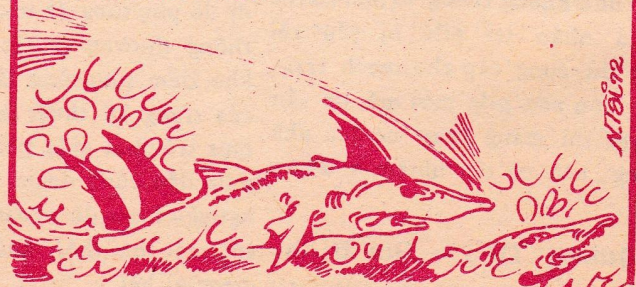
QUẢ NHIÊN CHÚNG TÔI BẮT GẬP BỐN NĂM CHIẾC ĐUÔI CÁ ĐEN NHANH ĐANG LƯƠN GIỮA ĐÀM BỌT BỀ TRẮNG XỎA...

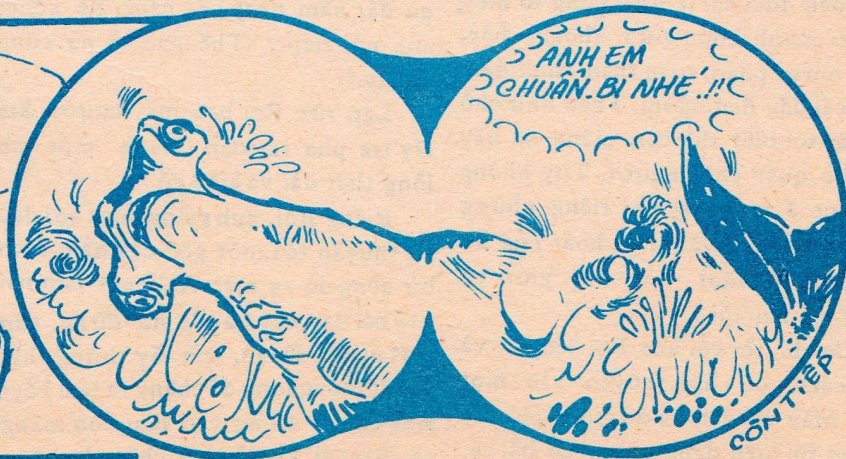
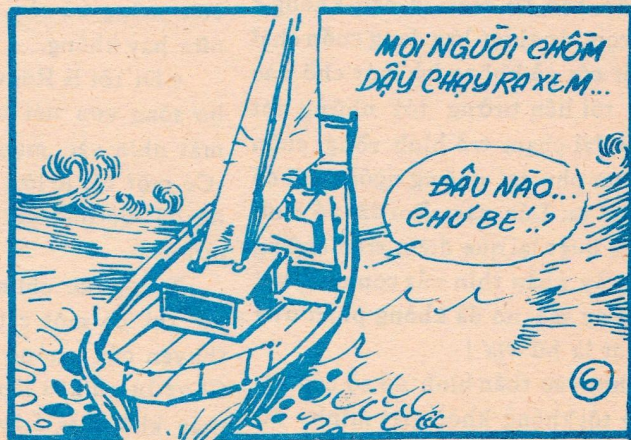
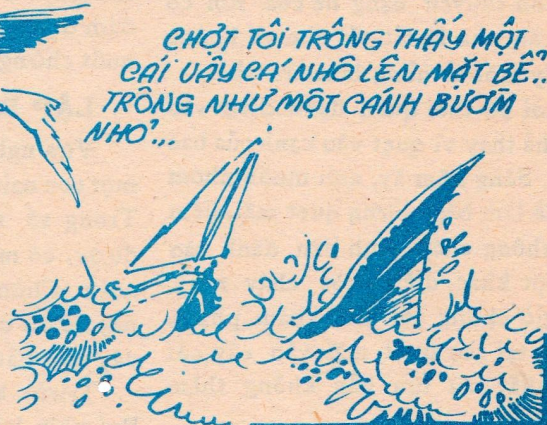
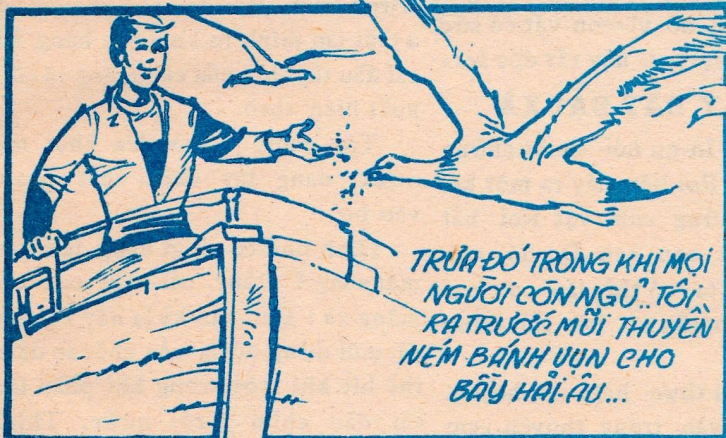
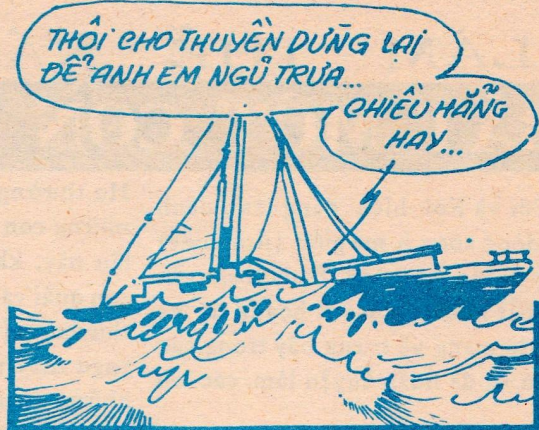

CHÚ HOẠT CHO THUYỀN CHẠY THÀNH VÒNG TRÒN QUANH BẦY CÁ 'ĐỂ ĐỂ QUAN SÁT...

BẦY CÁ 'NHỎ LÊN MẶT BỀ ĐỂ CƯỜI SÓNG.. CHÚNG CÒ 'UỀ KHÔNG CÒI THUYỀN SẴN UAO ĐAU CÁ'...

LÀM THẾ NÀO ĐỂ BẮT MỘT CON ĐẠI XÀ

Tôi và Roi hiện đang lênh đênh trên dòng sông A ma giôn (Amazone) hùng vĩ của Nam Mỹ. Bạn tôi chuyên lòng bắt những con vật hoang dã và kỳ lạ để mang về trưng bày trong các sở thú và để huấn luyện làm các trò xiếc.

Con thuyền nặng nề của Roi có một căn nhà lá rất tối tăm vì không có lấy một lỗ hồng làm cửa sổ.

Roi có thói quen đánh diêm vào cột nhà thay vì quẹt vào cạnh của bao diêm. Sáng hôm ấy, anh muốn nhóm lửa để làm bếp nhưng quẹt mãi, diêm vẫn không cháy. Anh liền đánh vào cái cột khác, diêm xòe cháy ngay. Bấy giờ chúng tôi mới khám phá ra lý do tại sao quẹt mãi vào cây cột thứ nhất mà lửa vẫn không thêm cháy.

Các bạn có biết vì sao không? Một con rắn thật lớn đang cuốn chặt lấy cái cột gỗ không hở một chỗ nào khiến tôi liên tưởng tới những cột lim vĩ đại chạm trở hình rồng cuốn rất công phu tại những ngôi đình cổ ở nước ta. Lúc này, Roi đã vô tình quẹt đi quẹt lại que diêm trên những chiếc vảy nhẵn thín của con quái vật này. Vậy mà nó đã không phản ứng gì, thật là hủ vía!

Nhìn vào thân hình đồ sộ của nó, chúng tôi không khỏi giật mình. Từ đầu đến đuôi dài ít nhất cũng 10 mét, vòng quanh khúc giữa khoảng bảy, tám mươi phân, toàn thân xanh đậm với cái đầu đen ngòm. Theo như chỗ chúng tôi biết thì con mãng xà này có thể quết chết người. Tuy không có nọc độc nhưng chỉ riêng những chiếc răng dài và nhọn hoắt của nó cũng đủ là một thứ khí giới vô cùng lợi hại rồi!

Do đó, tôi vội kéo Roi lên bờ và tìm cách cột chặt thuyền vào một chỗ. Mấy thổ dân da đỏ giúp việc cho chúng tôi hiện đang ngồi trên bãi cỏ.

Họ thường tiếp tay với Roi để bắt những con vật Roi ưa thích. Nhưng lần này, khi nghe chúng tôi nói về con quái vật hiện có mặt trong khoang thuyền, tất cả đều tỏ ra khiếp sợ. Ingu thay mặt đồng bọn nói: «Tất cả những người da đỏ đều sợ hãi loại rắn này. Chúng tôi không bao giờ dám đụng đến nó vì «con vật có sức nuốt chừng một nai» này rất độc ác?»

LẬP BẦY BẮT ĐẠI XÀ

Vừa nghe In-gu nói «nuốt chừng một con nai», Roi liền nảy ra một kế. Trong số những con vật Roi bắt được, có một con nai. Do đó, anh nói: «Chúng ta có thể lấy con nai này để dụ con rắn vô bờ rồi dùng dây mà bắt».

Trước khi thực hiện kế hoạch, Roi nhìn lại vào trong thuyền xem con mãng xà còn cuốn chặt cái cột nữa hay không.

«Đi rồi!» Roi vừa mon men theo bờ sông vừa nói vậy. Đoạn anh trở mặt nhìn vào mạn thuyền, kêu lên: «Có một cái lỗ lớn ở vách lá kia, chắc nó đã bò qua đó để trườn xuống nước».

Trong lúc chúng tôi đứng ở trên bờ thì có một cái gì làm cho con thuyền của chúng tôi trông trành. Chợt In-gu kêu lên: «Con mãng xà! Thấy không?» Lấy tay chỉ vào một gò đất nằm ngay bên cạnh bờ sông, anh nói tiếp: «Thế nào tổ nó cũng ở đây».

Lập rức Roi bảo mấy người kia lấy tre pha ra, đan thành một cái lồng thật dài và kiên cố.

Riêng Roi, anh giăng một sợi dây từ thuyền tới một gốc cây nằm cách bờ sông độ 15 mét. Anh cột con nai vào cái dây này và để nó đứng gần mặt nước. Đoạn, anh lấy thùng thắt ba cái thông lọng để chằng ra làm bẫy: một cái sẽ trông vào đầu con mãng xà, hai cái kia sẽ thắt chặt vào khúc

đuôi. Cái lồng được đặt cạnh thân cây.

Bây giờ tất cả đã xong, chỉ còn chờ con mãng xà xuất hiện.

Chúng tôi nấp trong một bụi rậm để chờ, tôi không thể kiên nhẫn đợi lâu như bạn tôi. Vì thế, sau 3 giờ trông chừng, tôi lách ra khỏi bụi rậm băng qua bờ sông rồi buông xuống nước.

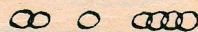
Đang khi bơi loanh quanh đây đó, chợt tôi thấy một cửa hang hiện ra trước mặt. Hai con rắn nhỏ dài độ 2 mét lao mình ra khỏi cửa hang. Rồi cái đầu thật lớn của con mãng xà cũng xuất hiện theo.

Tôi chồm người lên khỏi mặt nước, dang tay choãi thật nhanh vào bờ.

Hình như có cái gì đang làm gọn mặt sông? Đúng, cái đầu của con mãng xà! Con rắn kỳ lạ này có một cái mũi dựng đứng trên chốc sọ để có thể hít khí trời, trong khi phần lớn cái đầu chìm dưới nước. Thình thoảng một lần sóng nhấp nhô giúp chúng tôi nhìn rõ được đôi mắt lạ lùng của con quái vật: chúng lồi hẳn ra như hai trái quýt vọt để có thể trông thẳng về phía trước cũng như nhìn ngược nhìn xuôi đều được hết. Đây là diêm mà những giống rắn khác không thể làm được.

GIẢI ĐÁP ĐỒ VUI

Người khách sẽ cưa sợi xích 7 vòng rời ra như thế này:

Ngày thứ nhất: Ông trao bà chủ quán trọ 1 chiếc (tức chiếc bị cưa).

Ngày thứ hai: Ông trao hai chiếc lấy lại 1.

Ngày thứ ba: Trao thêm chiếc rời.

Ngày thứ tư: Trao bốn chiếc lấy lại ba.

Ngày thứ năm: Trao thêm chiếc rời.

Ngày thứ sáu: Trao hai chiếc lấy lại 1.

Ngày thứ bảy: Trao nốt chiếc vòng còn lại. Thế là xong

Cái đầu không lồ của nó đang nhắm về phía con nai mà tiến tới. Khi đã sát bờ, con mãng xà bò lên khỏi mặt nước. Vừa thấy nó, con nai sợ cuống cuống, nhảy cẫng lên như người ngồi phải tờ kiến lửa.

Bạn tôi nhẹ nhàng kéo đầu dây, điều khiển cho nai lùi dần về gốc cây có chúng tôi núp. Con rắn uốn khúc đuôi theo. Mỗi lần rắn sắp sửa quăng mình chộp lấy mồi, Roi lại kéo nai ra khỏi tầm với của rắn.

Khi nai đã đụng gốc cây, rắn ta còn bò lẻo đẻo ở phía sau tới ngót 3 mét và có vẻ nóng lòng lắm!

MÃNG XÀ CHUI RỌ

Rồi một cuộc chiến giữa người và vật diễn ra. Ngay khi mãng xà bò tới gần con mồi, Roi hô lên một tiếng, chúng tôi từ sau thân cây nhảy xổ ra. Roi đã nắm vững đầu dây phía trên, chúng tôi xiết chặt những sợi thừng buộc phía dưới vì rắn đã bò trúng vào 3 chiếc thông lọng.

Bây giờ chỉ một sơ hở nhỏ nhoi cũng có thể trở nên nguy hiểm. Con rắn dẫy dụa dữ dội. Roi cố điều chỉnh cái tròng vào chính giữa cổ con vật để xiết chặt lại. Sau đó, anh luồn dây kéo đầu con vật vào lồng.

Nhưng chuyện xảy ra không giản dị như thế. Công việc lùa cái đầu to lớn của con mãng xà vào trong lồng kễ như trôi chảy. Riêng phía dưới, chúng tôi chỉ giữ vững được một trong những mồi dây tròng khúc đuôi. Cho nên khi rắn nhào về phía trước, sợi dây bị giật đứt đôi.

Chiếc đuôi quật qua quật lại làm tôi loạng choạng chân nam đá chân xiêu, cuối cùng té chổng kỉnh trên bãi cỏ.

In-gu đang vật lộn với một đầu dây khác, bất thần bị rắn dùng đuôi cuốn chặt lấy mình. Anh phải chống cự kịch liệt mới vùng vẫy ra kịp vì con quái vật khổng lồ này có thể nghiền nát anh ra trong chốc lát.

Mặt khác, lãnh nhiệm vụ lôi kéo con vật vào lồng nên Roi đã phải đi giật lùi, và cũng vì thế, anh đã có lần trượt chân nằm tênh hênh trên đất.

Anh phải lăn lộn hết sức để kim giữ khúc đầu đang phản ứng mãnh liệt, nên hai chân cũng thường lú lú nhảy qua, bước lại rất vất vả.

Tất cả chúng tôi, kể cả mấy thò dân da đỏ, đã phải chật vật lắm và trải qua những giây phút thật cam go mới khiến nổi con vật hung dữ chịu nằm dài bất động trong cái lồng tre vĩ đại.

Nhưng vẫn còn tới 4 mét đuôi thò ra ngoài! Chúng tôi phải luồn một sợi dây buộc đuôi vào trong lồng để kéo quật khúc đuôi thừa lại mới giải được nấp.

Bây giờ một vấn đề mới lại xuất hiện: lỡ con quái vật khổng lồ phá tan tành chiếc lồng mà chui ra thì sao?

Roi ngâm nghĩ một lát rồi nói:

«Đắm miệng cho nó một con mồi thật to là xong!»

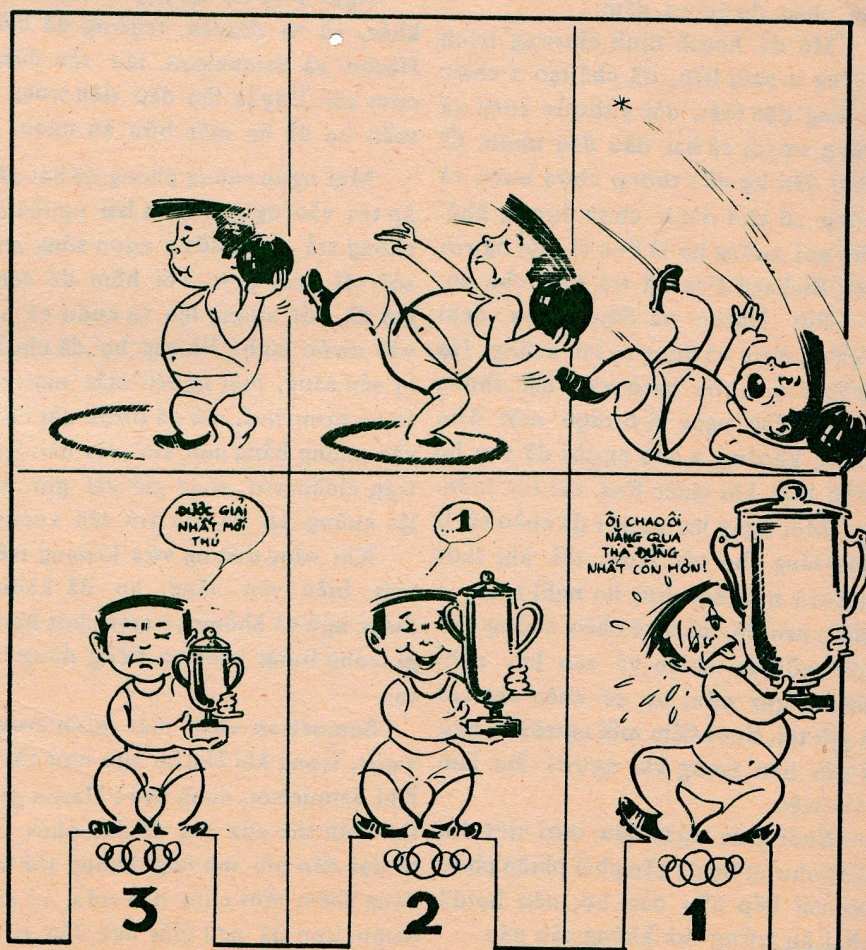
Roi đã có sẵn một con heo rừng hung dữ cân nặng 36 ký. Chúng tôi liền mang con vật này ra thả vào miệng rắn. Bạn có biết con mãng xà ăn thế nào không? Nó chỉ nuốt chửng một miếng là xong!

Nửa giờ sau, con mãng xà ngủ say như chết, mũi thở phì phò như bể lò rèn, khúc giữa nổi lên một cục thật lớn!

Roi sung sướng cười nói: «Một tháng trời chúng ta khỏi cần lo về hân, vì nguyên bữa ăn này cũng đủ nuôi hân trong thời gian dài ấy. Sau đó hân đã ở trong một sở thú rồi».

VĂN TRUNG

«Viết theo Willard Price»

Vượt Đại Tây Dương bằng xuồng

Vài người đã kể lại rằng vào một dạo họ có hai anh chàng người xứ Na-Uy tên là George Harbo và Frank Samuelson, lúc ở gần thành phố Nữ Uớc, đã dùng xuồng vượt biển Đại-Tây-Dương rộng 3.250 dặm từ Nữ Uớc tới Pháp. Khi họ chèo qua Đại Tây Dương thì Harbo được 30 tuổi và Samuelson được 26. Hầu như họ đã sống cả cuộc đời trên biển cả.

Tại sao họ lại quyết định làm một việc như vậy? Bởi vì họ đã nghĩ rằng người ta sẽ phải trả giá rất đắt để được thấy một chiếc xuồng xuyên Đại Tây Dương, và bất cứ người nào đã vượt qua đại dương thì chẳng bao lâu sẽ trở nên giàu có. Họ quyết định rằng họ có thể hành động trong hai tháng nếu mỗi ngày họ chèo được 45 dặm.

Họ đã hoạch định chương trình trong 2 năm liền, đã chế tạo 1 chiếc xuồng đặc biệt, dài 5 thước rưỡi và rộng 1m50, cả hai đầu đều nhọn. Ở mỗi đầu họ để 1 thùng chứa nước và cũng có chỗ dành chứa lương khô. Họ gọi xuồng họ là Fox vì một người tên Richard Fox đã trả tiền cho nó.

Rồi Harbo và Samuelson đem lương thực và dụng cụ lên xuồng. Họ múc đầy nước sạch vào hai thùng chứa. Vào ngày 6-6-1896 một đám đông khoảng 2.000 người đã reo hò tiễn biệt khi chiếc Fox rời bờ biển.

Mỗi ngày hai người đã chèo từ 8 giờ sáng cho tới trưa, rồi khi thời tiết trở nên êm dịu, họ nghỉ trong 1 giờ; sau đó, cả 2 sẽ chèo xuồng cho tới buổi ăn chiều và sau khi nghỉ thêm 1 giờ nữa, họ sẽ chèo cho tới 8 giờ tối. Suốt đêm mỗi người sẽ ngủ 3 giờ liền trong khi người kia làm việc.

Suốt mấy ngày đầu thời tiết êm dịu, nhưng họ đã gặp phải phiền phức bởi cái bếp dầu của họ, nên họ đã phải ăn trứng mà không cần nấu.

Vào đêm thứ tư, 1 con cá mập đã bơi lại gần bên xuồng. Nó là 1 con

cá mập đáng kể và nó đã lượn quanh xuồng trong suốt 2 ngày liền.

Ngày 14-6, một cơn giông đã đưa họ trở lại 25 dặm về hướng Nữ Uớc. Hai ngày sau, khi họ gặp 1 chiếc tàu của người Đức, Harbo đã giương cờ Hoa Kỳ lên và trên tàu đã đặt lại bằng cờ nước Đức. Vị thuyền trưởng người Đức đã cho ngừng lại khi tàu ông tiến tới vừa tầm, ông đã kêu lên:

— Tàu các anh bị chìm phải không?

— Không, chúng tôi đang chèo xuồng tới Pháp.

Mọi người trên tàu đã reo hò cổ vũ khi chiếc xuồng tiếp tục vượt khơi.

Ngày 1-7, họ lại gặp 1 chiếc tàu khác, và vị thuyền trưởng đã mời Harbo và Samuelson lên tàu dùng cơm tối. Đây là lần đầu tiên trong 3 tuần họ đã ăn một bữa ăn ngon.

Một ngọn cuồng phong đã bắt đầu ập tới vào ngày 7-7 và hai người đã chống trả với những ngọn sóng cho tới tối ngày 9-7. Tối hôm đó sóng gió đã bốc xuồng lên và cuốn cả hai vào nước lạnh. Nhưng họ đã chuẩn bị sẵn sàng, mỗi người mặc một cái áo có bơm hơi, mà đã được cột chặt vào xuồng bằng một sợi dây dài. Sau trận chiến với sóng gió vài giờ, họ lật xuồng lại và leo trở lên xuồng.

Khi văng dưng vừa ló dạng trên mặt biển yên lặng, họ đã không được ngủ và không có một chút bánh gì trong bụng suốt 72 tiếng đồng hồ cả.

Samuelson chèo một mình trong 3 giờ, trong khi Harbo ngủ như chết. Khi Samuelson đánh thức Harbo dậy thì thân thể của ông đã đau nhức và tê dại đến nỗi mà ông không thể đi động thêm một chút nào nữa, và rồi Samuelson đã ngủ giấc ngủ đầu tiên trong 3 ngày thức trắng.

Thời tiết xấu không còn nữa,

nhưng họ lại gặp sự bức bối khác. Gió, nắng, và nước biển đã làm cho tay họ đau, và thức ăn của họ đã bị đại dương cướp mất.

Sáng ngày 15-7 họ thấy một chiếc tàu vĩ đại tuyệt đẹp, họ cố gắng cầm mái chèo đưa lên vẫy vẫy trên không, mà lòng không ngớt cầu nguyện mong viên thuyền trưởng sẽ trông thấy họ. Chẳng bao lâu chiếc tàu ấy đã rẽ sóng lướt về phía họ, và thuyền trưởng đã mời họ lên tàu dùng một buổi cơm thường, nhưng rất ngon đối với họ. Sau đó Harbo và Samuelson đã đầy thức ăn và nước ngọt. Họ đã hết nửa cuộc hành trình.

Trong hơn 1 tuần họ đã chèo khoảng 65 dặm 1 ngày. Sáng sớm thứ bảy 1-8, một đám đông đã tiếp đón nồng hậu khi họ về tới bờ biển nước Anh, đúng 55 ngày sau khi họ rời Nữ Uớc. Họ đã dưỡng sức 1 ngày và rồi tiếp tục 250 dặm còn lại để tới Le Havre, Pháp quốc vào ngày 7-8.

Nhiều người đã trả tiền để được thấy xuồng của họ trong suốt 4 ngày nó ở Le Havre, nhưng vài người đã tới xem xuồng ở Paris. Họ đã được thành công ở Anh và Na-Uy. Năm sau họ đã đem chiếc Fox trở về Hiệp Chúng Quốc bằng tàu thủy. Nhưng một vài người đã muốn trả tiền để được thấy nó. Chiếc Fox lúc này cũng giống như bất cứ chiếc xuồng nào khác.

Harbo và Samuelson đã nổi tiếng trong một vài ngày nhưng chẳng bao lâu mọi người đã quên họ. Năm 1946, Samuelson đã chết già tại nhà riêng ở Na-Uy.

Hai người này đã hoàn thành một trong những cuộc du hành phi thường trong lịch sử, nhưng nó đã không bao giờ đem đến họ sự giàu sang.

ĐỖ THỊ NGỌC BÍCH

Phỏng dịch theo « Across the Atlantic by rowboat » của TOM MAHONEY

CON HÀ MÃ

Vì có những diềm liên quan mật thiết với lừa, ngựa, mặc dù sống cả trên cạn lẫn dưới nước, nhưng đáng vẻ y hết loài lợn (heo) nên con thú rừng hiền lành, nhút nhát này được hân hạnh mang tới hai tên. Hà Mã hoặc Lợn Nước; và cũng bởi gần giống như lợn thành thử chúng xấu cay xấu đáng, xấu đến độ thua cả tề giặc nữa mới buồn chứ,

Da dễ nhăn thín mang màu nâu xám, hà mã cao khoảng thước bảy, thước tám, dài quãng bốn thước với «vòng bụng» hơn ba thước xệ xuống gần sát đất, nặng cỡ ba, bốn tấn, chân tròn lại to gồm những móng tây như voi nhưng ngắn hơn, nghĩa là chưa bằng một phần ba chiều cao nên lùn tịt, trông chẳng khác gì thân cây biết đi động đó đây mỗi khi chúng lúi lũi xuất hiện bên dòng suối, hồ, ao, đầm lầy. Hình thù đã thô kệch, hà mã còn khó thương ở chiếc đầu vừa to vừa đầy cộm còn gây gập kiêu lưỡng cày kèm theo cặp mắt bé tí teo trong hốc xương lồi lên thô lỗ gần đôi tai nhỏ dựng đứng hình phễu; nhất là hai lỗ mũi tựa mũi trâu nhưng hẹp hơn, ngay tại phần chót mõm nở lớn rồi gồ cao chẳng khác gì vành thụy. Đã vậy, hai má hà mã bạnh ra che kín cả cõ lã ngực. Đầu và thân đồ sộ quá cỡ như thế, riêng chiếc đuôi của chúng

chỉ có một khúc, cụt lún trang diềm bởi chùm lông ngắn trông vô duyên tẻ. Hà mã quả đúng là con vật «trời bắt xấu» phải không bạn ?

Thường sống thành từng bầy do một con già làm thủ lãnh, nhiệm vụ hướng dẫn cùng cai quản vào khoảng hai tới bốn chục đàn em, hà mã suốt ngày ở dưới nước. Chúng bơi rất giỏi và lặn tài tình chẳng kém. Nhiều khi chúng «ngao du» dưới lòng sông hàng nửa giờ, nhờ tai và mũi được những cơ quan riêng tự động bít kín sau đó mới ngoi lên để thở rồi phun nước tùm lum.

Giống hết cá sấu, bình thường hà mã dầm mình cho ngập tới cõ; trừ chiếc đầu nhỏ khỏi mặt nước tìm kiếm các loại thủy thảo như bèo, rong v.v... là thức ăn chính yếu. Vì quá đông đảo, nhiều khi chúng phải bơi xa tới chín mười dặm khỏi vùng cư trú mới đủ no. Quanh quần tròn ngày giữa các ao hồ, đầm lầy chán chê mãi cho đến chiều tối hà mã mới lục tục kéo nhau lên bờ nghỉ ngơi, hoặc ăn cỏ và các thứ cây mềm dọc đường trở về chốn cũ. Nhiều người nghĩ rằng vốn dĩ mập mạp chúng không chịu nổi ánh nắng gay gắt, khó chịu ban ngày nên cứ phải «tắm tấp» luôn luôn cho khỏi oi bức, tới khi khi lạnh hoẵng luôn phủ xuống vạn vật

thì thôi, chẳng hiểu có đúng như vậy không ?

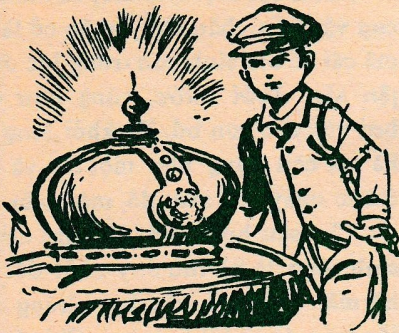
Điềm đặc biệt khó thấy nơi những con vật bốn chân chuyên ăn cỏ là hà mã cái có thể sinh con trong lúc đang lặn sâu dưới nước, cũng như vừa bơi vừa cho con bú. Ra khỏi lòng mẹ hà mã con nặng non một tấn và bơi được ngay, rồi sau đó mới biết đi.

Thợ săn hoặc thổ dân nơi chúng sinh sống là kẻ thù duy nhất đối với hà mã. Mỗi khi gặp họ, chúng đều lần trốn để khỏi bị sát hại. Chỉ những lúc nguy biến, lo sợ, tức giận hay đau đớn, toàn thân hà mã mới tiết ra một loại mồ hôi đỏ như máu nhưng không phải là máu. Thấy vậy, đối thủ của chúng phải cẩn thận, không thì mất mạng như chơi. Dù hiền lành, nhút nhát thật đấy, nhưng khi bị vây khốn hà mã tỏ ra hung dữ vô cùng, chúng há hốc mõm đỏ chót, chia sáu răng nhanh nhẹn hoắt, cùng hai chiếc ngà mọc dài theo hàm cứng bên dưới ra đe dọa. Nếu cùng quá, hà mã liều chết mở đường chạy trốn bằng cách phóng lên bờ nhằm vào một đối thủ để tấn công. Nhà thám hiểm Samuel Baker (Sa mui en Béch cơ) từng chứng kiến cảnh đoàn người ù té bỏ chạy trốn chết vì bị hà mã rượt theo sát nút, vì có biết đâu con vật thân hình đồ sộ như hà mã lại dư khả năng chạy nhanh với tốc độ ba chục dặm một giờ. Chắc chắn bất cứ kẻ nào lơ đã, chậm chạp sẽ không thoát khỏi bị hà mã cắn chết nếu chẳng may gặp chúng bất ngờ. Bởi vậy, để tránh nguy hiểm thợ săn thường giăng bẫy nếu muốn bắt sống để bán cho các vườn bách thú. Với thổ dân Phi Châu và Ấn Độ họ dùng cung, tên, lao, giáo tầm thuốc độc bắn hạ hà mã từ xa chứ ít dám lại gần.

Hà mã bị giết hại chỉ vì bộ da rất dày — dày gần một phân — dùng để bao bọc mọc, khiên, còn thịt dành làm thức ăn, riêng cặp ngà quý hơn cả ngà voi, được chế biến thành đồ trang sức.

Hiện nay loài này cũng được bảo vệ rất gắt.

ĐĂNG HOÀNG

CHIẾC VƯƠNG MIỆN CĂN NGỌC

Nguyên tác : CONAN DOYLE

Phóng tác của : THU AN

Bây giờ, ông Sĩ Lâm ạ, tôi cần phải nói với ông về căn nhà của tôi, để ông hiểu rõ tình trạng trong nhà. Người gác đàn và người hầu không ngủ trong nhà, vậy phải đặt họ ra ngoài những kẻ đáng nghi ngờ. Tôi có ba người giúp việc phụ nữ, đã làm cho tôi từ nhiều năm nay, họ rất lương thiện nên cũng không đáng ngờ vực. Còn một người nữa, cô hầu phòng thứ hai, tên là Liên, chỉ mới ở nhà tôi từ mấy tháng nay thôi, nhưng cô ta có bản tính tốt và rất vâng ý tôi. Đó là một cô gái xinh xắn ưa nhìn, vài tên con trai thỉnh thoảng cũng lượn qua gần nhà tôi. Tôi cũng không thấy có điều gì khác để phiền trách cô ta, và lại tôi nghĩ rằng cô ấy cũng đáng hoàng, ngoan ngoãn.

Đó là tất cả những người làm nhà tôi, còn về phía các người trong gia đình tôi thì có kẻ ra cũng không nhiều. Tôi góa vợ, và chỉ có một đứa con trai Anh Thi. Nó là một thất vọng lớn lao của tôi, ông Sĩ Lâm ạ. Có lẽ lỗi tại tôi trước hết. Mọi người đều bảo rằng tôi đã chiều chuộng nó quá. Có lẽ tôi cũng chiều nó thật, nhưng khi vợ tôi mất đi, Anh Thi là người độc nhất để tôi trút gợn tình thương. Tôi không chịu đựng được khi thấy nó khổ sở. Tôi chưa từ chối nó điều gì. Có lẽ nếu tôi cứng rắn hơn chút nữa

thì hay hơn... cho tôi và cho nó... nhưng tôi đã tưởng mình làm phải.

Lẽ tự nhiên tôi có ý định để lại cho phần nhà băng cho nó sau này, nhưng nó không thích việc kinh doanh. Nó hoạn đàng thay đổi sở thích luôn, đề kế hết cho ông nghe, tôi không thể tin tưởng và giao cho nó sử dụng những món tiền lớn. Khi nó còn trẻ, nó ghi tên vào một hội những người quí tộc, và ở đó nhờ nét duyên dáng riêng của nó, nó trở thành một người rất quen thuộc, túi đầy tiền và có những thói quen sang trọng. Từ đó, nó đã học chơi bài lớn, và bỏ ra những món tiền to để đánh cá ngựa. Nó vẫn thường phải nói với tôi, để cho nó vay trước số tiền phụ cấp mà tôi cho nó hàng tháng, để nó trả nợ. Đã nhiều lần hỏi tâm, nó cũng muốn dứt với cái xã hội nguy hiểm ấy, nhưng mỗi lần như vậy, thì tên bạn thân của nó là Bảo Minh lại lôi kéo nó trở lại.

Thật ra, tôi cũng không lấy gì làm ngạc nhiên khi thấy một người như Bảo Minh lại có thể ảnh hưởng đến nó như vậy. Hắn vẫn thường đến nhà, và ngay chính tôi, tôi cũng còn khó chống lại được sức hấp dẫn về những cử chỉ của hắn ta. Hắn lớn tuổi hơn Anh Thi, lịch thiệp từ chân răng tới kẽ tóc, và đẹp như Phan An tái thế. Tuy nhiên, khi tôi ngồi một mình nghĩ đến hắn, không thấy trước mặt về rực rỡ của hắn, cái giọng ngạo nghễ của hắn, và cái tia sáng đặc biệt mà tôi thấy trong mắt hắn làm tôi nghi ngại : Đó không phải là một người đáng cho ta tin cậy.

Ít nhất điều đó cũng là ý nghĩ của tôi, và còn là ý nghĩ của Hoa cháu của tôi nữa. Con bé này có rất nhiều trực giác.

Tôi chỉ còn phải nói với ông về nó nữa thôi. Hoa là cháu tôi. Khi đứa em họ xa của tôi mất cách đây năm năm, nó còn lại có một mình trên đời, tôi bèn mang về nuôi. Tôi coi nó như con gái tôi. Đó là một tia nắng mặt trời trong nhà tôi : hiền dịu, dễ yêu, xinh đẹp, nó lại cũng rất giỏi nội trợ và tháo vát, lại dịu dàng, lịch sự và ít nói. Tôi gọi nó là cánh tay phải của tôi. Tôi không biết phải làm sao nếu không có nó. Nó chỉ

làm trái ý tôi có một điều duy nhất. Hai lần thằng con trai tôi xin cưới nó, vì nó thương con bé lắm, hai lần nó đều từ chối. Tôi thì tôi nghĩ là nếu có người nào có hy vọng kéo thằng con tôi về đường ngay, thì chính là con bé đó chứ không ai khác hết. Cuộc hôn nhân có lẽ sẽ làm nó thay đổi... nhưng than ôi ! Bây giờ thì muộn quá mất rồi ! Vĩnh viễn muộn rồi !

Ông Sĩ Lâm, bây giờ ông đã biết tất cả những người sống dưới mái nhà tôi. Tôi lại tiếp tục kể câu chuyện buồn thảm của tôi.

Vậy thì tối hôm đó, trong lúc cả nhà uống cà phê sau bữa ăn tối, trong phòng khách, tôi kể cho Anh Thi và cho Hoa nghe về câu chuyện ở nhà băng, và về cái kho tàng mà tôi phải giữ gìn, tôi chỉ dấu chúng nó tên người khách hàng thôi. Còn chị người làm mới, sau khi dọn cà phê thì đã rời phòng, tôi chắc chắn điều đó, nhưng tôi lại không chắc là cửa có đóng kỹ không. Hoa và Anh Thi rất lấy làm thích thú câu chuyện đó, chúng năn nỉ tôi cho xem chiếc vương miện nổi tiếng, nhưng tôi chối từ. Tôi muốn rằng đừng ai sờ vào đó thì hơn.

Anh Thi hỏi tôi :

— Ba để nó ở đâu ?

— Trong ngăn bàn riêng của ba.

— Vậy thì con mong rằng đêm nay, nhà ta không bị trộm đến viếng.

Tôi nói :

— Ngăn bàn đã được khóa kỹ.

Anh Thi nói :

— Chẳng ăn thua gì. Bất cứ cái chìa khóa cũ nào cũng mở được. Hồi con còn nhỏ, con vẫn thường dùng chìa khóa tủ đựng đồ vật để mở nó.

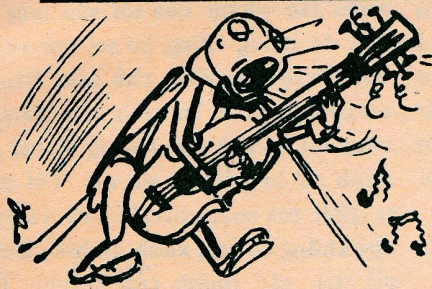
Nó vẫn thường nói năng vớ vẩn, và tôi thường không chú ý đến lời nói của nó. Tuy vậy, tối hôm đó, nó đi theo tôi vào phòng, vẻ mặt rất nghiêm trọng. Nó nói với tôi, đầu cúi xuống :

— Ba này, ba có thể cho con hai trăm bảng được không ?

Tôi khờ khan trả lời :

— Không, không thể được, về phương diện tiền bạc, ba đã quá rộng rãi với con rồi. (Còn nữa)

TRUYỆN LOÀI VẬT

ĐÔI BẠN GIANG HỒ

PHAN-KHUƠNG-THÁI

NHẠC SĨ DỄ MÈN

Mèn trời thâm u, nhìn lên chẳng có lấy một bóng vì sao Các chị Đom Đóm đêm nay cũng vắng bóng lập loè. Trong mơ hồ nhạc sĩ Dễ Mèn nghe đâu đây có tiếng ai thồn thức. Quên cả cái đói cồn cào ruột gan, anh ta thận trọng rời khỏi «nhà» lần dò tìm hiểu nguyên do. Không khó khăn cho lắm, vì đi một quãng đường, vòng qua dãy lớp đề vào sân trường giữa, anh Dễ Mèn đã gặp ngay anh chàng Dễ Nhũi cũng thuộc loại «dui then».

Chàng thợ mỏ đang tay khuân vác đất cát chỗ hang nhà bị sụp đổ. Anh chàng thối khóc tí tề. Đôi cánh cụt ngùn của anh ta là cây đàn tòi tệ nhất không dùng để bay được, cọt lên những âm thanh đứt nghẹn, vô tình trong lúc anh ta hoạt động gắng sức. Dễ Mèn ngạc nhiên hỏi thăm:

— Chào anh. Sao lại cực nhọc và than khóc nửa đêm nửa hôm vậy?

Hậm hực quảng mạnh hòn đất vào gốc dây rau lang Dễ Nhũi đáp lời:

— Tai mầy mụ Ếch Ọp vô ý tú làm sụp nhà của tôi, tôi chun ra kịp và thấy rõ ràng...

— Ờ há! Mấy cái mụ đó đáng lý phải thuộc phái khoẻ, nhỏ con mà đi cứ như thê là voi đi. Mà cũng tại anh làm nhà một cách ầu tả.

— Chớ anh nghĩ coi, tôi bận làm việc quần quật cả ngày dưới hầm mỏ tám tối, thì giờ đâu để ọ bẽ nhà

cửa. Thêm vào nỗi cô đơn chưa có gia đình hay còn thân nhân để chăm sóc giùm. Và lại «ăn nhiều chó ở thì bao nhiêu.»

Dễ Mèn lắc đầu quây quây.

— Anh nói vậy mà nghe được. Ở đời phải biết lo xa, không nên phó mặc cho sự may rủi «được thì còn, mất thì thôi» lỡ ra gặp tai nạn bất ngờ như lụt lội hay nhà sụp như vậy. (Ý hẳn anh Dễ Mèn quên mình cũng chưa chín chắn biết lo xa và suýt chết đuối.)

— Tức quá, giá phải tôi biết được phương thức đặt móng, xây nền thì nhà cửa của tôi sẽ vững chắc lắm.

— Đó cũng là bài học cho anh, đừng nên ý y với đôi càng mạnh mẽ mà đào nông, trét vôi, dòn nóc không cần thận. Nền không nén chặt, nóc thì thấp lè tè, cũng còn may anh chui thoát cảnh chôn sống oan uổng.

Dễ Nhũi đáp xuôi xi:

— Miễn là tạm bợ nhưng tôi có chỗ lê vào trốn mưa, tránh nắng thì thôi. Rồi mai tôi đi kiện đòi bồi thường thiệt hại vật chất... (hư trăm phần trăm). Còn anh, đề mặc tôi! Đừng nói nữa mà tôi thêm rầu, thêm giận.

Dễ Mèn nghĩ cũng một thân tro troi, nhà cửa lại sẵn nhiều hang ngách rộng thênh thang bèn rủ Dễ Nhũi về ở tạm cho vui:

— Thôi khuya khoắt quá rồi, anh tạm ngưng đi, về nhà tôi ở đỡ, ngày mai sẽ tiếp tục dọn dẹp, sửa sang, rồi muốn thừa kiện gì đó, hãy tính sau.

Dễ Nhũi lưỡng lự giây lát rồi bằng lòng theo chân Dễ Mèn tốt bụng. Chàng Dễ Nhũi đành bỏ lại sau lưng tất cả mọi vật dụng đồ nát hoàn toàn. Không mang theo được món nào, và cũng nên đề nguyên đó làm bằng cứ đi thừa kiện. :

Từ đó hai chú dễ, một mèn một nhũi, tuy khác loại nhưng tương cận (vì cùng là côn trùng) đã kết làm anh em và chung sống hòa bình. Sau cơn mưa, trời lại sáng. Hai chú đã tìm lại được chuỗi ngày hồng thanh

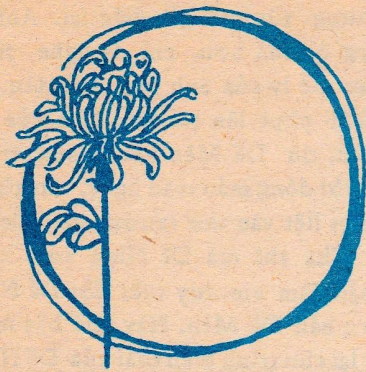
thần, no nề... Dễ Nhũi còn đi làm nhưng rút bớt giờ giấc lại. Anh ta ưng ở nhà hơn, chỉ để nghe tiếng đàn mê ly của anh hai Dễ Mèn. Dễ Nhũi phục lẫn tài đàn địch của Dễ Mèn, dù Dễ Mèn vốn mang trong người dòng máu «văn nghệ, văn gừng» và bị liệt vào thứ «xương ca vô loại».

Chả thế mà Dễ Nhũi cam chịu phận làm em, tuy tuổi đời Dễ Nhũi hơn hẳn Dễ Mèn. Nay nhé hãy nghe kể lại chu trình biến thái của Dễ Nhũi thật lắm gian nan và dài chán nản. Từ lúc hầy còn là một trứng non bơ vơ ở hốc một chằng ba cây sao cao vút. May mắn sinh tồn vì trứng của anh ta không bị mẹ Ruồi Đen tinh quái để trứng của mụ vào. Nhộng ruồi nở trước sẽ dùng ngay thức bổ dưỡng ấy và bay đi. Chỉ còn một số chẳng là bao và nở rất muộn, trong đó có anh ta. Ồi! Ba tháng dài, và nhộng này lột vỏ một mình chui ra ngoài, không cánh, không tay chân. Làm một phát phiêu lưu, anh ta biết nhả ra sợi tơ khá dẻo dai và bền khả dĩ chịu được sức nặng của cái thân trần trụi. Một đầu sợi tơ dính vào vỏ hốc cây, một đầu anh ta ngậm chặt rồi nhảy dù một cách nguy hiểm. Vì lẽ anh ta không có chiếc dù giúp đỡ, chỉ phó mặc cho di Gió du đưa.

Rồi anh ta cũng thoát được mọi nguy hiểm trong thời gian nằm im như chết để Gió thổi, vì lẽ chú Kiến, chú Nhện, hay cô Chim nào đó... vô tình không trông thấy con mồi ngon.

Anh nhộng lại lột xác lần nữa. Tự nhiên cái màng mỏng che kín mình nhộng nứt ra một đường thật khéo từ phía trước ra phía sau. Y như thê là một phi công lột bộ áo đặc biệt khi rời phi cơ, nhộng rút tay chân chui ra ngoài và nhờ bác Mặt Trời hơ cho se da thịt lại, rồi liều nhào đại xuống đất giống tài tử phùng xiếc. Anh ta vừa tới đất thị buông sợi dây đứt, trun lại đem theo cái vỏ nhộng là bộ áo hết xài, quần thành một cuộn tơ rồi che kín cửa lỗ

(còn nữa)

THƯƠ' MƠ làm Văn Sĩ

TIỂU THUYẾT HỒI KÝ
NHẬT TIẾN

— Thưa cụ cháu gửi bài.

Ông cụ không đáp, cũng không ngừng lên nhìn. Mắt cụ còn bận dò những dòng chữ kín mít trên trang giấy. Cụ giờ bàn tay già nua về phía tôi mà không ngó lại. Tôi đặt bao thơ vào tay cụ. Cụ cầm lấy đề nó ở bên cạnh rồi thân nhiên đánh máy tiếp. Thế là xong ! Không đầy 15 giây ngán ngủ tôi đã làm xong nhiệm vụ. Tráng sĩ ra đi quả có ngày về ! Giản dị quá, dễ dàng quá, có thể mà ngày hôm qua, tôi đã bán khoán, rồi suốt đêm lại còn trần trọc.

Ở tòa báo ra tôi băng qua đường hàng Trống đề sang hồ Hoàn Kiếm. Lòng đã khoan khoái, gió hồ mơn man còn làm tôi khoan khoái hơn lên. Nhưng nguồn vui thường chỉ ngắn ngủi trong khoảnh khắc. Nhớ tới bao thư và số phận của nó, lòng tôi bỗng nảy sinh biết bao thắc mắc. Không biết ông già có nhớ tới nó mà trao lại cho tòa soạn không ? Biết đâu nó chẳng lẫn trong đồng hồ sơ rồi thất lạc luôn từ đầu. Biết đâu nó chẳng đứng bơ vơ trên mép bàn, rồi từ đó rớt xuống đất để lao công dọn dẹp tổng nó vô luân thùng rác.

Tôi chợt thấy hối hận là đã giao phó đứa con tinh thần của mình cho một người không đúng chỗ. Ông già không phải là người văn nghệ. Giao đứa con văn cho ông ta thật là thất sách. Bây giờ thì chỉ còn biết cầu trời cho con cái của mình được thuận buồm xuôi gió.

Khỏi cần phải nói, độc giả cũng đã cảm thông được nỗi chờ đợi khắc khoải của tôi đến thế nào. Kể từ ngày hôm sau, không một buổi sáng nào tôi lại không dậy sớm để lãnh việc đi mua báo cho ba tôi. Mọi ngày, công việc ấy tôi đùn cho thằng Tuấn, đứa em trai dưới tôi 3 tuổi. Nhiều hôm, Tuấn dậy trễ, chị tôi phải đi mua giùm. Còn về phần tôi, dĩ nhiên lúc đó còn đang ngủ vùi vì hôm trước đã thức thật khuya vì công chuyện... sáng tác !

Bây giờ thì vấn đề đã khác đi rồi. Tác phẩm đã gửi đi, lòng tôi nôn nao chờ đợi như chưa bao giờ tôi lại phải nôn nao chờ đợi đến như thế. Tôi liền dành lấy việc đi mua báo để nghe ngóng tình hình. Ba tôi đọc báo Tia Sáng. Báo Tia Sáng hồi đó được giới trí thức hâm mộ cũng như báo

bây giờ. Còn báo Giang Sơn, cũng có độc giả đấy nhưng vào hạng yếu hơn. Nhưng đối với tôi, việc có bài đăng trên báo Giang Sơn cũng đã là một hân hạnh ngoài sự mơ ước của tôi rồi. Trước khi bỏ một đồng mua tờ Tia Sáng, hôm nào tôi cũng mượn tờ Giang Sơn để mở ra coi cộp. Và trong hàng hơn tháng liền tôi đã kiên nhẫn coi cộp đều đặn như thế. Nhưng chẳng hôm nào tôi được hân hạnh trông thấy tác phẩm của tôi in trên mặt báo. Nguồn hy vọng mệnh mông của tôi cứ theo ngày tháng mà tàn dần ra mây khói. Mỗi lần ở sạp báo ra về, lòng tôi buồn rầu vô hạn. Tôi đặt ra đủ thứ nghi vấn, thắc mắc để trả lời cho sự thất bại chua cay của tôi. Tại văn của mình dở quá ? Tại truyện không hợp với chủ trương của tờ báo ? Hay tại

ông già đánh máy ở tòa soạn đã bỏ quên tác phẩm của tôi vào một kệ nào đó trong đồng hồ sơ mà không chuyển tới tay ông chủ bút. Nhưng dù suy đi, tính lại cách nào thì cuối cùng tôi vẫn có cảm tưởng là bài của mình đã bị ném vô sọt rác. Tôi đâm ra ghét tòa soạn, oán kẻ lựa và giận đời không có mắt xanh để hiểu được giá trị tác phẩm của mình. Nỗi buồn đeo đuổi tôi suốt ngày hôm ấy nhưng đến tối khi bước chân lên giường đi ngủ, lòng tôi lại tràn ngập hy vọng ở ngày mai. Phải rồi, ngày mai, biết đâu, bưng con mắt dậy chạy ù ra sạp báo, tác phẩm của tôi đã chẳng lại nằm chinh lĩnh trên mặt báo với những hàng chữ thắm tươi còn thơm nguyên mùi mực mới. Sự nao nức chờ đợi lại như liều thuốc bổ tiêm vào lòng nhẩn nại của tôi thêm một ngày nữa. Cứ như thế, ròng rã tôi đã chờ đợi dài cò cò trong vòng gần 1 tháng rưỡi. Ôi ! Một tháng rưỡi, thời gian nhanh như bóng câu qua cửa sổ thật đấy, nhưng đối với tôi là cả một quãng thời gian nặng nề, khắc khoải đầy đầy những tình cảm oán ghét, giận hờn, háo hức, hy vọng và thất vọng. Đến như thế thì là quá lắm rồi. Tôi không còn thể kéo dài sự chờ đợi vô vọng phi lý kia thêm một hôm nào nữa. Một buổi sáng kia, tôi đã bỏ cuộc. Nghĩa là lại nằm lì, ngủ lì, phó mặc việc mua báo cho thằng em, và tôi buông xuôi tất cả. Tôi ghét ông chủ nhiệm kiêm chủ bút Hoàng Cơ Bình, ghét tờ nhật báo Giang Sơn, ghét văn nghệ, ghét luôn cả nhà đại ký giả bằng hữu quý hóa của tôi là Song Vũ với tên cúng cơm là Nguyễn Văn Tắc. Văn nghệ đối với tôi không còn sinh thú, hấp dẫn gì.

(Còn nữa)

Nếu ta thông cảm với mọi người được thì những hành động đáng kết tội nhất của họ cũng trở nên xứng đáng hưởng sự khoan thứ.

André Maurois

HỘP THƯ

CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Giáo sư Đặng Xuân Thông, Đà Nẵng: Chúng tôi xin đa tạ lòng quý mến mà giáo sư đã dành cho Thiếu Nhi. Chúng tôi đã bắt đầu gửi về cô Loan Anh năm báo giáo sư mua tặng cô bé. Kính.

Ông Trương Văn Duy, Saigon: Một năm báo giá 2100đ gồm có 50 kỳ báo, tiền cước phí do tòa soạn chịu. Xin gửi bằng bưu phiếu hoặc nếu có thể, xin mời ông ghé tòa soạn trao tiền nhận mua luôn những số thiếu. Chúng tôi rất hân hạnh được sự cộng tác của ông. Bài vở thì đã là nhà báo, ông cũng cảm thông về vấn đề khuyến khích hướng riêng của mỗi báo. Kính.

Em Nguyễn Anh Dũng, Ban Mê Thuột: Em có thể gửi bưu phiếu về, tòa soạn sẽ gửi báo đảm bảo bộ tới em. Coi chỉ tiết ở số 71 em ạ.

Em Sơn Ca, Saigon: Đường nhào chung với bột nghệ em.

Em Phù chí Hoàng, lớp 12 La San Dran: Chị thật cảm động khi đọc thư em. Tòa soạn nhờ em cảm ơn anh Vĩnh và mong các em sẽ theo gương anh ấy, biết sốt sắng giúp đỡ người khác. Chị đã gửi lên 20 số báo 72 để em biếu anh Vĩnh và quý vị thân hữu của chúng ta.

Em Chi, Đà Nẵng: Chị đã nhận đủ tiền em gửi. Không cần nghĩ tới chuyện người bạn đó nữa. Lương tâm sẽ cắn rứt khi ta không ngay thẳng. Chị mong em ấy sẽ hối cải. Chưa trễ. Muốn in bản khác thì phải nấu lại. Thạch trắng còn gọi là xu xoa hay rau câu. Thi sĩ em hỏi tên là Prévert em ạ.

Em Như Ý, Saigon: Qua tết chị sẽ nghiên cứu ý kiến của em. Hay đó nghe em gái.

Em Ngô Văn Sơn, Phù Mỹ: Mẫu phiếu đã đăng ở số 62. Nhớ kèm theo 2 hình, và 10đ. tem tòa soạn sẽ gửi về em nhé.

Em Thủy Trang, Chương Thiện: Mẫu phiếu ở số 62 em ạ.

Em Dung, Đức Trọng: Bạn em không mập đâu. Bảo em ấy đừng sợ em nhé.

Em N.L, Saigon: Em đó không phải BHV nghe em.

Em Trịnh công Truyền, Quảng Tín: Em ra nhà sách Văn Trí nhận lại 40 cuốn đó và giữ gìn kỹ, đừng gửi trả về em ạ.

Em T.N, Saigon: Nếu em bé thích thì cho em ấy mượn. Tình chị em cần hơn tờ báo nghe em.

Em Hương Xưa, Saigon: Chị kính lời cảm ơn ba. Em ngoan lắm, tất cả đều như em thì hay quá em nhỉ.

Em Đoàn thị Phương, Biên Hòa: Chị không thể mượn truyện giúp em được em ạ.

Em Thố ty Hoa, Cần Thơ: Chờ lâu không thấy là bài thất lạc rồi đó em ạ.

Em H.T.: Đừng nghĩ tới chuyện thôi học. Sự học cốt để giỏi. Những em được nhiều điểm một cách vô lý, sẽ bị tai hại lớn, vì khi đi thi sẽ không có chuyện quen biết nâng đỡ. Tuy nhiên, cũng nên lưu ý vấn đề hạnh kiểm của chính mình em nhé.

Em Đặng Thúy Phượng, Lấp Vò: Tòa soạn đã hết báo lẻ. Chỉ có báo đóng bộ. Chị có chỉ dẫn rõ cách mua nơi số 71 đó em.

Em Lê Thế Minh, Kom Tum: Bưu điện chưa trả lời. Vụ này phiền phức quá. Chị không thể viết thư riêng. Mong em đừng buồn nghe em.

Em Đỗ thị Hoa, Gia Định: Em ra chợ Saigon hỏi ở những sạp thực phẩm có rất nhiều em ạ.

Em Đoàn ngọc Dũng, Tam Kỳ: Chị vừa nhận được 2250 đồng và đã gửi ngay ba bộ đó để em kịp coi vào dịp tết em ạ.

Em Lê Lễ, Bảy Hiền: Báo tới trễ là tại ông Bưu Điện, chị không biết làm sao hơn em ạ.

Em Võ Quang Trinh, Cần Thơ: Em Nguyễn Kim Yến mách rằng em hãy viết thư về hỏi ở số 4 Lê Văn Thạch, Mỹ Tho. Em rất có hiểu. Cầu xin Thượng Đế giúp má em.

Em Phương, Đất Giáo: Ở xa thì đành chịu vì không có nhân viên thư viện để gửi sách đi và về được nghe em.

Em D.P.H, Chương Thiện: Chị cầu chúc gia đình em được hạnh phúc. Em nên cố gắng làm vui lòng ba, giúp đỡ, an ủi ba em nhé.

Em Trần Văn Nam, Rạch Giá: Nếu tăng tiền báo thì sẽ gây phiền cho các em ít tiền, em ạ.

Em Ngô Việt Dũng, Giáo Đức: Gửi phiếu về tòa soạn sẽ làm lại cho em.

Em Uyên thủy Phương, Biên Hòa: Chủ nhật cố gắng tới tham dự buổi sinh hoạt ngoài trời em nhé.

Em Bùi nhật Nam, Saigon: Sự tính toán hơn thiệt, chi li quá, đôi khi cũng không nên. Trong hàng thân hữu, chia vui sẻ buồn là điều cần của đạo làm người. Mà đã muốn xử theo đạo làm người thì đừng quá lưu ý tới vấn đề tiền bạc nghe em.

Em Rong Lóa Tảo, Saigon: Đừng buồn vì chị trả lời trong khu ĐKK. Chị rất muốn trả lời từng em, nhưng biết sao hơn bây giờ em ơi!

Em Thảo Bằng, Sade: Tác giả Đặng Hoàng là một giáo sư, và các tài liệu phần lớn do giáo sư Hoàng dịch ở sách ngoại quốc em ạ.

Em Lý Thiên Vũ, Saigon: Em ơi, chị không còn thời giờ để mà có thể ngồi lục núi bài trong tủ sắt dù em được. Đừng buồn nghe em.

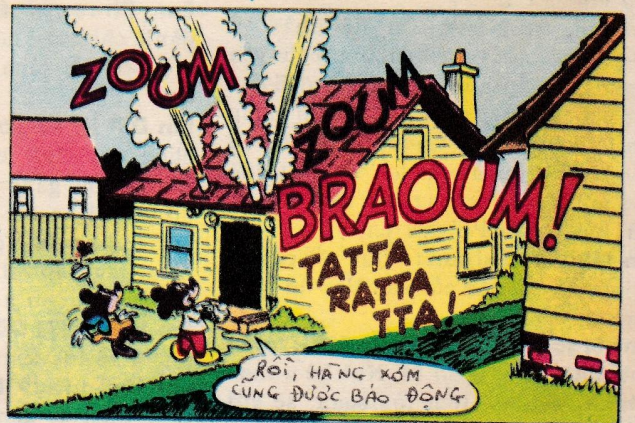
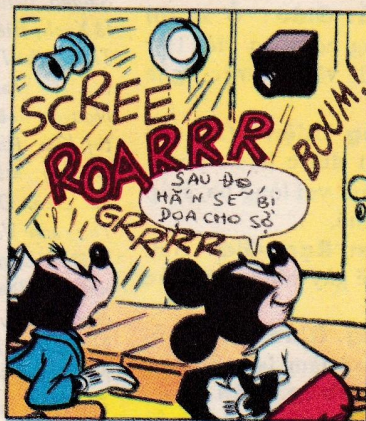
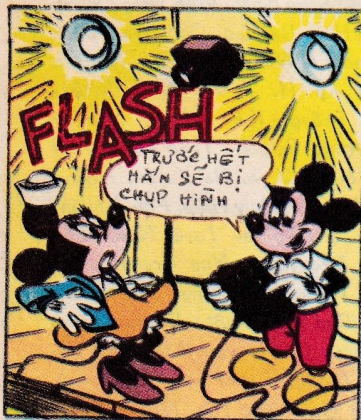
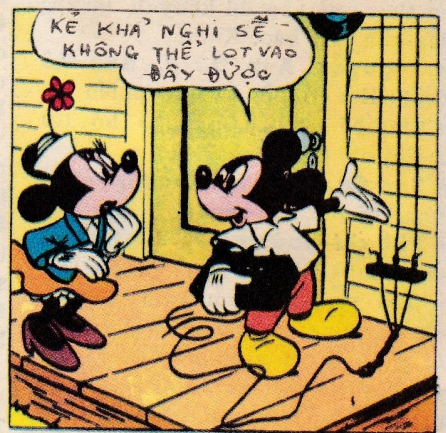
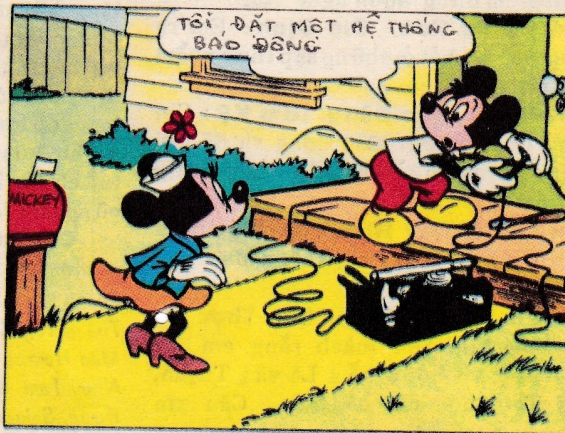
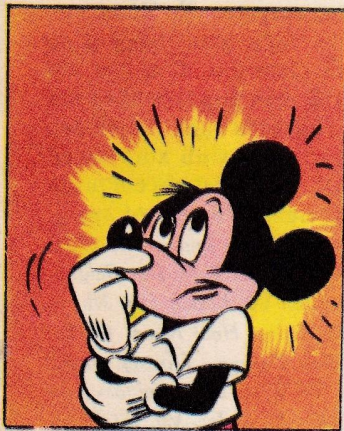
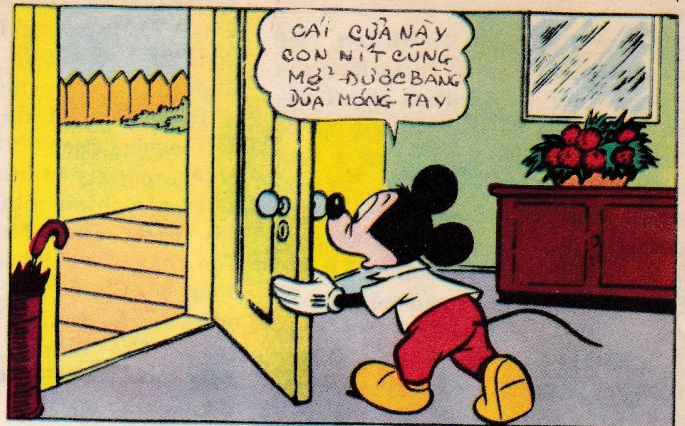
Em Diệu Anh, Nha Trang: Em dễ thương quá đi thôi. Em đang hạnh phúc vô cùng đấy. Tuổi em là tuổi mà nhiều người thêm lắm. Chị thường thấy cụ Vương Hồng Sển ra viết rằng «... cái tuổi mà tôi thêm», em ơi, chị cũng thêm còn được mà cảm không cho qua đường một mình và có chị cười nhạo: «bé mà bầy đặt» bởi vì buồn thay, chị đã lớn mất rồi em ạ.

Em Lương Kim Dung, Saigon: Sao em «lấy tạm» tên giống con gái quá vậy? Bạn em đã tốt nghiệp, sắp vào đời thích làm người lớn, mà lại có quá nhiều sách rồi, thì em còn có thể tặng bút máy, cravate, đồ dùng văn phòng, em vào mấy gian hàng sẽ có nhiều món để chọn lựa. Còn hai chị bạn, em có thể mua hoa làm bằng lụa loại đẹp như của hiệu Bạch Tuyết đẹp y như hoa thật, trông xinh xinh mà có thể chưng hoài. Dù là hai chị em mình cũng nên tặng riêng từng người em ạ.

Các em: Phạm đình Trung, Thủ Đức. Nguyễn văn Tiến, Saigon. Thúy Du, Saigon. Thanh Sa, Saigon. Vũ Khoa, Qui Nhơn. Tăng Nôm, Nha Trang. Hoài Ngọc, Pleiku. Mạc Hương, Bình Dương. Trương Quỳnh Như, Tam Kỳ. Võ Thùy Liên, Saigon. Lửa Rừng, Saigon. Lạc Đà, Sade. Vũ thị Phúc, Saigon. Nguyễn hồng Nhật, Vĩnh Long. Rong lá Xanh, Biên Hòa. Babilac, Chợ Lớn. Thanh Thủy, Nha Trang. N.N.L.H. Gia Định. Nguyễn văn Ai, Tam Kỳ. H. Trung, Ninh Thuận. Nguyễn nhất Thống, Kiến Phong. Nguyễn thị Kim Phượng, Saigon. Thảo Lam, Bình Dương. Mã quang Vinh, Ba Xuyên. Hoàng hải Đảo, Dalat. Đặng huy Hiệp, Phú Nhuận. Thụy anh Vũ, Tông Nghĩa. Tuyết Nga, Hiếu Thiện. Đặng hữu Tuấn, Nha Trang. Như những Bằng Trinh, Nha Trang. Dương thị Ngọc Sáng, Ban mê Thuột. Dương thanh Minh, Cần Thơ. Lương văn Hòa, Tam Kỳ. Nguyễn nhất Thống, Kiến Phong. Minh Anh, Tuy Hòa. Tiên Đạt, Vũng Tàu. Nguyễn quốc Khánh, Chợ Lớn. Khiếu quốc Việt, Đà Nẵng. Mỹ Hào, Saigon. Hoài lệ Thương, Chợ Lớn. Kim Thanh, Thủ Đức. Phúc, Huế. Lâm hoàng Huy, Cần Thơ. Ngọc Ánh, Gia Định. Ngọc Mỹ, Saigon. Phạm thái Bảo, Nha Trang. Đà Giang, Đà Nẵng. Phạm hồng Châu, Long Thành. Ái diên Thủy Trang, Gia Định. Nguyễn đình Sĩ, Saigon. Minh Châu, Biên Hòa. Mạc văn Nghi, Gia Định. Thi Hùng, Cần Thơ. Hoàng dân Trang, Ninh Hòa. Trang mỹ (t), Tây Hạ. Chị đã nhận được thư. Vì muốn các em khỏi thắc mắc trong những ngày xuân nên chị vội trả lời các em trong khu trăm hoa đua nở này. Các em cùng cười vui với chị nhé.

Thương mến tất cả các em
CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH

MÍCH·KÂY chống trộm Cướp

© 1970. — Walt Disney Productions.

